

Ο Μικρός

726

ΗΡΕΣΑ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ
ΚΟΡΙΝΘΟΣ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ ΚΟΡΙΝΘΟΣ

‘Η μούμια...
ροχαλίζει!

Σ Ε ΠΑΡΑΞΕΝΗ
θάση βρίσκονται
τά τέσσερα Έλληνόπουλα,
ο Γιώργος, η Κατερίνα, ο
Σπίθας και ο Σαΐτας, τα
τέσσερα τολμηρά παιδιά
που έχουν τάξει τον εαυτό
τους στον αγώνα για την
απελευθέρωση της πατρί-
δας τους. Βρίσκονται μέσα
στον... τάφο του αρχαίου
βασίληα της Αιγύπτου Χέο-
πος, στην καρδιά της πυρα-
μίδας του Χέοπος, στη λε-
γόμενη νεκρική αίθουσα,
κάπου έξω από το Κάιρο! Τα
τέσσερα παιδιά είναι
κρυμμένα εκεί, μέσα σε
σαρκοφάγους, σε άδεια πέ-
τρινα φέρετρα, όπου οι άρ-
χαίοι Αιγύπτιοι συνήθιζαν

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

νά θάξουν τούς νεκρούς! Έχουν στήσει εκεί μέσα καρτέρι, όχι για να διασκεδάσουν βέβαια, αλλά για να δώσουν ένα ακόμη χτύπημα έναντιόν των μυστικών πρακτόρων του έχθρου! (*)

Συγκλονιστικές περιπέτειες έχουν οδηγήσει τὰ Ἑλληνόπουλα μακριὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα τους, στὴν Αἴγυπτο, μέσα στὴν πυραμίδα τοῦ Χέοπος. Ἐχουν κατορθώσει νὰ ἀνακαλύψουν τὰ ἔχνη μιᾶς ὁργανώσεως μυστικῶν πρακτόρων τοῦ έχθρου καὶ νὰ μάθουν ὅτι ὁ ἀρχηγὸς καὶ τὰ στελέχη τῆς ὁργανώσεως αὐτῆς, ποὺ ἔχει τὸ ὄνομα «Ἀσημένια Λεοπάρδαλη», θὰ συναντηθοῦν στὶς ἑντεκα τὴ νύχτα μέσα στὴ νεκρικὴ αἴθουσα τῆς πυραμίδας τοῦ Χέοπος. Καὶ ἔχουν καταφέρει νὰ μποῦν στὴν πυραμίδα ἀπὸ ἕνα μυστικὸ πέρασμα.

Τώρα, εἶναι κρυμμένα μέσα στὶς πέτρινες σαρκοφάγους ποὺ εἶναι στημένες ὀρθιες στοὺς τοίχους τῆς νεκρικῆς αἴθουσας, καὶ περιμένουν. Ἀπὸ μικρὲς σχισμὲς ποὺ ὑπάρχουν στὰ σκεπάσματα τῶν σαρκοφάγων μποροῦν νὰ βλέπουν ἔξω. Μόνο ὁ Σπίθας δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ δῇ. Γιατὶ τὸ χοντρό, ἀδιάκοπα πεινασμένο καὶ καθυστερημένο παιδί μὲ τὴ

μεγάλῃ καρδιά εἶναι λιπόθυμο! Ὁ τρόμος τοῦ γιὰ τὰ φαντάσματα τὸν ἔκανε νὰ ἀρνηθῇ νὰ κρυφτῇ μέσα σὲ μιὰ σαρκοφάγο καὶ ὁ Γιώργος ἀναγκάστηκε νὰ τὸν ρίξῃ ἀνάσθητο μὲ μιὰ γροθιά γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὸν χῶσῃ ἐκεῖ μέσα!

Βλέπουν ἔτσι, τὰ παιδιά, ἀπὸ τὶς σχισμὲς, ἕνα μεγαλόσωμο ἄντρα μὲ ξανθὰ μαλλιά, νὰ περιμένῃ καθισμένος στὴν ἄκρῃ τοῦ βωμοῦ, ποὺ εἶναι στημένος στὴ μέση τῆς αἴθουσας. Εἶναι ὁ Κροῦντερ, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ὁργανώσεως τῆς «Ἀσημένιας Λεοπάρδαλης». Περιμένει νὰ φτάσουν καὶ οἱ ἄλλοι σύντροφοί του.

Ξαφνικά, πολλὰ μαζὶ θήματα ἀκούγονται νὰ ἀντηχοῦν μέσα στοὺς πέτρινους διαδρόμους τῆς μεγάλῃς πυραμίδας. Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, καμμιά δεκαριά ἄντρες μπαίνουν στὴ νεκρικὴ αἴθουσα.

— Βλέπω ὅτι εἰστε ὅλοι ἐδῶ! λέει ὁ Κροῦντερ καὶ προσθέτει δείχνοντας τὰ καθίσματα ποὺ εἶναι διπλωμένα καὶ τοποθετημένα κοντὰ στοὺς τοίχους καὶ ποὺ χρησιμοποιοῦνται γιὰ νὰ κάθωνται οἱ τουρίστες ποὺ ἐπισκέπτονται τὴν πυραμίδα καὶ τὴ νεκρικὴ αἴθουσα. Καθίστε!

Οἱ νεοφερμένοι παίρνουν καθίσματα, τὰ ἀνοίγουν καὶ κάθονται γύρω ἀπὸ τὸ βωμό, σὲ ὅρω ἀπὸ τραπέζι.

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος, τὸ 725: «Ἡ Ἀσημένια Λεοπάρδαλη».

‘Ο Κροῦντερ κάθεται κι’ αὐτὸς καὶ λέει στὴ γερμανικὴ γλῶσσα:

— Κύριοι, ὅπως γνωρίζετε, πάθαμε ζημιές τὸ τελευταῖο εἰκοσιτετράωρο. Φαίνεται ὅτι ἀναιμύθηκε στὴ δουλειά μας τὸ καταρραμένο ‘Ελληνόπουλο, τὸ Παιδί - Φάντασμα! Κατάρθωσε, μὲ τοὺς φίλους του, νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς αἰχμαλώτους μας, χωρὶς νὰ μπορέσουμε στὸ μεταξύ νὰ τοὺς ἀποσπάσουμε μυστικὰ τῶν Συμμάχων. Καὶ κατάφερε νὰ θέσῃ ἐκτὸς μάχης μερικοὺς ἀπὸ τοὺς πιὸ καλοὺς συνεργάτες μας! Μᾶς ἔστησε μιὰ παγίδα καὶ ἐμεῖς πέσαμε σ’ αὐτὴν σὰν θλάκες! Σὰν θλάκες μὲ περικεφαλαία!

Σωπαίνει, ρίχνει μιὰ ματιά γύρω καὶ συνεχίζει:

— Εὐτυχῶς, δὲν μπόρεσε νὰ προχωρήσῃ περισσότερο καὶ νὰ φτάσῃ ὡς ἐμᾶς. “Ετσι, ἡ ὀργάνωσή μας, παρὰ τίς ζημιές, ἐξασκοῦθεῖ νὰ ὑπάρχῃ καὶ θὰ συνεχίσῃ τὸν ἀγῶνα. Μάλιστα, ἀπόψε, στὴ μ’α μετὰ τὰ μεσάνυχτα, θὰ δώσουμε μιὰ ἀπάντηση στὴν ἀντεπίθεση τοῦ Παιδιοῦ - Φάντασμα. Δύο ἀνθρώποι μου θὰ τοποθετήσουν βόμβες καὶ θὰ τινάξουν τὸ κτίριο τοῦ συμμαχικοῦ Στρατηγείου στὸν ἀέρα!

Νεκρικὴ σιγὴ ἀπλώνεται μέσα στὴ νεκρικὴ αἴθουσα. Κρυμμένος μέσα στὴ σαρ-

κοφάγο του, ὁ Γιῶργος νοιώθει τὴν καρδιά του νὰ χτυπάει δυνατά. Στὴ μίᾳ μετὰ τὰ μεσάνυχτα! Καὶ ἡ ὥρα εἶναι ἔντεκα καὶ δέκα! Σὲ λιγώτερο ἀπὸ δύο ὥρες, οἱ πράκτορες τοῦ Κροῦντερ θὰ ἀνατινάξουν τὸ Συμμαχικὸ Στρατηγεῖο! Πῶς θὰ μπορέσῃ νὰ τοὺς εἰδοποιήσῃ;

— Σὰς κάλεσα ἀπόψε ἐδῶ, συνεχίζει ὁ ἀρχηγὸς τῆς «‘Ασημένιας Λεοπάρδαλης» γιὰ νὰ συζητήσουμε καὶ νὰ καταιστρώσουμε νέα σχέδια δράσεως, ἔτσι ὥστε νὰ ἀποφύγουμε τίς ἐπιθέσεις τοῦ Παιδιοῦ - Φάντασμα καὶ συγχρόνως νὰ μάθουμε ὅσο περισσότερα μυστικὰ τῶν Συμμάχων μπορέσουμε. Γιὰ νὰ γίνῃ αὐτό...

Σωπαίνει καὶ τὰ φρύδια του ζορῶνουν. Κυττάζει τοὺς συντρόφους του ἕναν - ἕνα καὶ ρωτᾷ:

— Εἶπε τίποτε κανεὶς ἀπὸ σᾶς; “Ακουσα καί... .

Οἱ ἄλλοι σαλεύουν ἀρητικὰ τὰ κεφάλια τους, χωρὶς νὰ προφέρουν λέξη. Τὰ μάτια τους κυττάζουν γύρω ἀνήσυχτα. Κάτι ἔχουν ἀκούσει κι’ αὐτοί. ‘Ο Κροῦντερ ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους του καὶ ἀνοίγει τὸ στόμα του γιὰ νὰ συνεχίσῃ. Μὰ τὸ στόμα του μένει ἀνοιχτό, χωρὶς καλένας ἦχος νὰ ἔγῃ ἀπὸ τὸ λαρυγγί του. “Ενας ἄλλος ἦχος ἔχει ἀκουστῇ. “Ενα βογγητό! “Ενα ἀνατριχιαστικὸ βογγητό, ποὺ φάνηκε

σάν να θγήκε από τὰ ἔγκα-
τα τῆς γῆς, σάν νὰ ἦρθε ἀπὸ
τὸν ἄλλο κόσμο!

Τὰ πρόσωπα τῶν Γερμα-
νῶν πρακτόρων χλωμιάζουν.
Κάποιος λέει με φωνὴ ποὺ
τρέχει:

— Τί... τι ἦταν αὐτό;

Ὁ Κρουντερ προσπαθεῖ
νὰ κρύψῃ τὴν ἀνησυχία ποὺ
νοιώθει κι' ὁ ἴδιος. Ρίχνει
μιὰ ματιά γύρω καὶ λέει:

— Δὲν εἶναι τίποτε... Κά-
τι ἔπριξε! Θά...

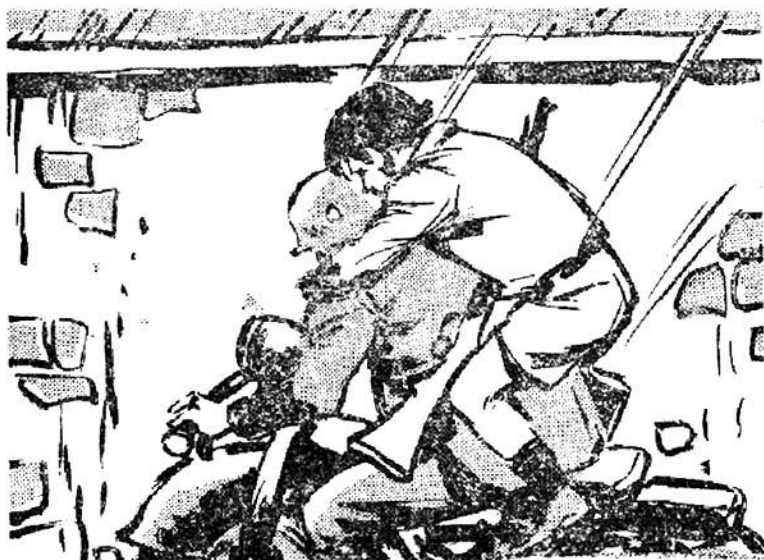
Ἡ φωνὴ του κόβεται στὸ
λαρύγγι του. Ἐνα νέο βογ-
γητὸ ἀκούγεται, πολὺ πιὸ
δυνατὸ ἀπὸ τὸ προηγούμε-
νο! Ἐνα βογγητὸ, ποὺ φαί-

νεται σάν νὰ θγαίνει μέσα
ἀπὸ τάφο! Ἀμέσως ἔπειτα,
τὸ βογγητὸ μεταβάλλεται
σὲ ἕναν ἀπερίγραπτο ἦχο,
ποὺ μοιάζει σάν νὰ προέρχε-
ται ἀπὸ ἀμάξι ποὺ σέρνεται
πάνω σὲ ἀνώμαλο δρόμο,
φορτωμένο παλιοσίδερα!

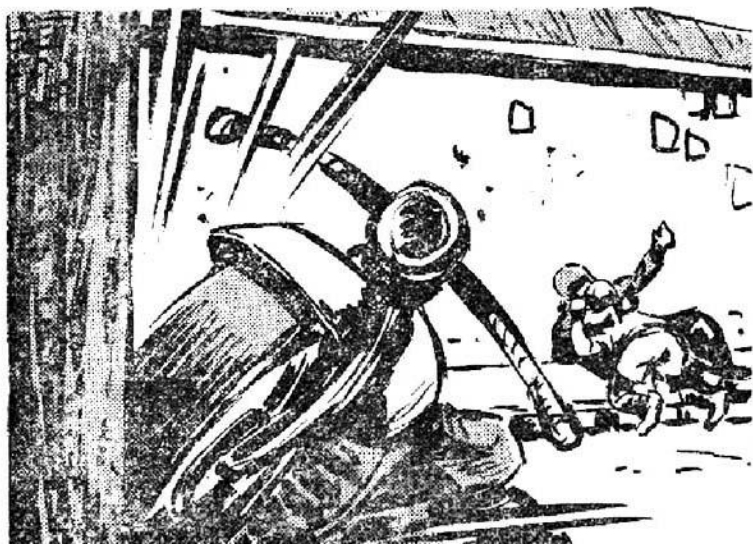
Ὁ Γιῶργος καταλαβαίνει
τί εἶναι! Ὁ... Σπίθας ρο-
χαλίζει!

Στὸ ἄκουσμα τοῦ ἡχου
αὐτοῦ, οἱ Γερμανοὶ πετάγον-
ται ὀρθοὶ καὶ τὸ βάζουν
στὰ πόδια. Τρέχουν πρὸς
τὴν ἐξοδο τῆς νεκρικής αἰ-
θουσας. Ἡ φωνὴ τοῦ Κρουν-
τερ τοὺς σταματᾷ:

— Σταθῆτε! Τί κάνετε ἔ-

Προσγειώνεται πάνω στὴ ράχη τοῦ Γερμανοῦ!

‘Ο Σαΐτας και ὁ Γερμανὸς κυλιούνται χάμω!

ἔτσι σὰν μικρὰ παιδιὰ; Κά-
τι συμβαίνει ἐδῶ, ἀλλὰ θέ-
βαια δὲν πρόκειται γιὰ...
φαντάσματα! Δὲν ὑπάρχουν
τέτοια πράγματα!

Τραβᾷ τὸ πιστόλι του,
πλησιάζει στὴ σαρκοφάγο,
ἀπὸ τὴν ὁποία ἀκούγεται
τὸ ροχαλητὸ τοῦ Σπίθα, καὶ
τραβᾷ ἀπότομα τὸ σκέπα-
σμα.

Τὸ ἀναίσθητο παιδί, ποῦ
ροχαλίζει ὀρθιο, γέρνει
μπροστὰ καὶ πέφτει. Σωριά-
ζεται χάμω, χτυπάει τὸ κε-
φάλι του στὸ πέτρινο πάτω-
μα καὶ... σπένδεται!

‘Ο μικρὸς ὑπεράνθρωπος

ΤΤ ΕΤΑΓΕΤΑΙ ὀρθι-
ος ὁ Σπίθας, κυτ-
τᾶζει γύρω του καὶ γουρλώ-
νει τὰ μάτια του. Δέκα πι-
στόλια τὸν κυττάζουν μὲ τὰ
σκοτεινὰ μουσούδια τους,
ποῦ θυμίζουν τὸ μαῦρο μά-
τι τοῦ χάρσι. ‘Ο Κρόυντερ
μουρμουρίζει κατάπληκτος:
— ‘Ο... Σπίθας! ‘Ο βοη-
θὸς τοῦ Παιδιοῦ - Φάντα-
σμα! Αὐτὸ εἶναι ἀπίστευ-
το!

Τὰ λόγια του δυσαρ-
στούν τὸ καθυστερημένο στὸ
μυαλό παιδί.

— Γιατί; κάνει. Τί περιμέ-
νες νὰ δῆς; Καμμιά μού-
μια; Δὲ σοῦ ἀρέσει δηλα-
δὴ ἡ φάτσα μου;

— Ὁ Σπίθας!, λέει πάλι
ὁ Κροῦντερ. Σίγουρα κά-
που κοντὰ θὰ εἶναι καὶ τὸ
Παῖδι - Φάντασμα!

— Καὶ βέβαια ἐδῶ εἶναι!,
λέει ὁ Σπίθας χαζὰ. Μέσα
στὰ πέτρινα αὐτὰ φέρετρα
ἔχουν χωθῆ καί...

— Ἐτοιμοί, παιδιά!, φω-
νάει ὁ Κροῦντερ στοὺς ἀν-
θρώπους του. Τὸ Παῖδι - Φάν-
τασμα εἶναι ἐδῶ μέσα! Δὲν
πρέπει νὰ μᾶς ξεφύγῃ!

Καὶ ἐνῶ οἱ μυστικοὶ Γερ-
μανοὶ πράκτορες πιάνουν θέ-
σεις μὲ τὰ πιστόλια τους ἑ-
τοίμα, ὁ Κροῦντερ οὐρλιά-
ζει:

— Βγῆτε καὶ παραδοθῆτε,
ἐσὺ καὶ οἱ φίλοι σου, Παῖδι
- Φάντασμα! Δὲν ἔχετε σω-
τηρίας! Σπρώξτε τὰ σκεπά-
σματα τῶν σαρκοφάγων καὶ
βγῆτε μὲ τὰ χέρια ψηλά!

Τὰ Ἑλληνόπουλα δὲν μπο-
ροῦν νὰ κάνουν διαφορετι-
κά. Οἱ σχισμὲς τῶν σκεπα-
σμάτων δὲν εἶναι ἀρκετὲς
γιὰ νὰ χωρήσῃ ἡ κἀνὴ τῶν
ὄπλων τους. Καί, ὡς ἀρνη-
θοῦν νὰ βγοῦν, οἱ Γερμανοὶ
θ' ἀνοίξουν μία - μία τὶς
σαρκοφάγους καὶ θὰ τοὺς
σκοτώσουν ἐκεῖ μέσα σὰν
ποντίκια!

Ὁ Γιώργος μιλάει γοργά.
Χρησιμοποιεῖ τὴ συνθηματι-

κὴ γλώσσα τῶν Ἑλλήνων
πατριωτῶν, ποὺ δὲν μποροῦν
νὰ καταλάβουν οἱ Γερμανοί.

— Σαῖτα, λέει, ἐσὺ μὴ φα-
νερωθῆς, προσπάθησε νὰ ξε-
φύγῃς καὶ νὰ πᾶς νὰ εἰδο-
ποιήσῃς τὸ Συμμαχικὸ
Στρατηγεῖο ὅτι δύο Γερμα-
νοὶ μυστικοὶ πράκτορες θὰ
δοκιμάσουν νὰ τὸ ἀνατινά-
ξουν μὲ βόμβες στὴ μία με-
τὰ τὰ μεσάνυχτα! Κατερί-
να, ἔβγα ἔξω!

Τὰ δύο παιδιὰ σπρώχνουν
τὸ σκέπασμα τῶν σαρκοφά-
γων τους καὶ θγαίνουν μὲ
τὰ χέρια ψηλά. Οἱ Γερμανοὶ
πράκτορες τοὺς κυκλώνουν
διμέσως, ἀκουμποῦν τὶς κἀν-
ες τῶν πιστολῶν τους στὸ
στομάχι τους καὶ τοὺς ἀφο-
πλίζουν. Τοὺς σπρώχνουν
πρὸς μιὰ γωνιά, μαζὶ μὲ τὸ
Σπίθα. Ὁ Κροῦντερ ρω-
ραίει:

— Εἶναι κανένας ἄλλος
κρυμμένος;

Ὁ Σπίθας, ποὺ δὲν ἔχει
δικόμη ἀντιληφθῇ ὅτι τὰ
πράγματα εἶναι σοβαρὰ καὶ
νομίζει ὅτι πρόκειται γιὰ ἑ-
να... παιχνίδι, λέει:

— Ἀμέ; Εἶναι καὶ ὁ Σαί-
τας κρυμμένος!

— Ποῦ; Σὲ ποιά σαρκο-
φάγο;

— Δὲ σᾶς λέω: "Αν μπο-
ρῆτε βρῆτε τον!

"Ενας πράκτωρ χτυπάει
τὸ Σπίθα στὸ κεφάλι μὲ τὴν
κἀνὴ τοῦ πιστολιοῦ του,
μουρμουρίζοντας:

— Σὲ ποιά σαρκοφάγο;

"Ενα χαζὸ χαμόγελο κά-

νει την εμφάνισή του στο παχύ πρόσωπο του Σπίθα. Ἡ μεγάλη μελιτζανιά μύτη του ἀχόρταγου παιδιού σαλεύει σπασμωδικά. Τὰ μάτια του ἀλλοιθωρίζουν καὶ βλέπουν τὶς σαρκοφάγους νὰ μεταβάλλονται σὲ... ψητὰ γουρουνόπουλα, πού περιμένουν νὰ τ' ἀρπάξῃ καὶ νὰ τὰ φάῃ!

— Εὐχαριστῶ!, λέει στὸ Γερμανό. Εἶσαι φίλος! Ἀληθινὸς φίλος!

Καὶ κάνει νὰ πιᾶσῃ τὸ πιὸ κοινὸ γουρουνόπουλο-σαρκοφάγο γιὰ νὰ τὸ καταβροχθίσῃ! Στὴν πραγματικότητα πίνει τὰ... μαλλιά τοῦ Γερμανοῦ πράκτορος!

Αὐτὸς ἀφήνει μιὰ βλαστήμια καὶ ξαναχτυπάει τὸ Σπίθα. Αὐτὴ τὴ φορά, τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χτυπήματος εἶναι ἀντίστροφο. Ὁ Σπίθας παύει νὰ βλέπῃ τὶς σαρκοφάγους σὰν γουρουνόπουλα.

Τὸ βλέμμα του καθαρίζει καὶ κυττάζει ἄγρια τὸν Γερμανό.

— Ξέρεις, τῷ λέει, ἀρχίζω νὰ ὑποψιάζωμαι ὅτι εἶσαι ἐχθρὸς μου!

Ὁ Γερμανὸς ξανασηκώνει τὸ χέρι του γιὰ νὰ ξαναχτυπήσῃ, ἀλλὰ ὁ Κρεϋντερ φωνάζει:

— Παράτα τον! Χάνουμε τὴν ὥρα μας! Μποροῦμε νὰ ἔβρῃμε τὸν τέταρτο, πού εἶναι κρυμμένος, ἀνοίγοντας ἓνα - ἓνα τὰ σκεπάσματα τῶν σαρκοφάγων. Ἐμπρός!

Ἐνῶ τρεῖς ἀπὸ τοὺς Γερ-

μανοὺς φρουροὺν μὲ τὰ δόπλα τους ἔτοιμα τὰ τρία παιδιά, οἱ ὑπόλοιποι μὲ τὰ πιστόλια τευς προτεταμένα πλησιάζουν στὶς σαρκοφάγους καὶ ἀνοίγουν τὰ σκεπάσματά τους ἕνα - ἓνα ἔτοιμοι νὰ θερίσουν κυριολεκτικὰ μὲ τὶς σφαῖρες τοὺς αὐτὸν πού θὰ ἔβρῃν.

Ξαφνικὰ καθὼς ἀνοίγουν τὴν ἕκτη σαρκοφάγο ἀντικρύζουν τὸν Σαῖτα πού στέκεται χαμογελαστός στὸ ἐσωτερικὸ της. Στὸ βλέμμα τοῦ μικροῦ ὑπερσυνθρώπου, ὅπως τὸν ὀνομάζει ὁ Σπίθας, δὲν ὑπάρχει ὁ παραμικρὸς φόβος.

— Μὰ, εἶναι ἓνα μωρό, κἀνὲ ἓνας ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς.

Καὶ γελάει. Οἱ ἄλλοι γελοῦν μαζί τοὺς ἐνῶ ὁ Κροῦντερ λέει στὸν Σαῖτα.

— Ἐβγα ἔξω, πιτσι ρίκο.

Ὁ Γιῶργας λέει γοργὰ στὸ Σπίθα καὶ στὴν Κατερίνα:

— Παιδιά, ὁ Σαῖτας εἶναι ἔτοιμος νὰ περάσῃ σὲ δράση! Τὸ βλέπω αὐτὸ στὴν ἔκφραση τῶν ματιῶν του. Μόλις ἐπιτεθῇ, θὰ θέσουμε ἀμέσως ἔκτος μάχης αὐτοὺς πού μᾶς φρουροῦν καὶ θὰ ἐπιτεθοῦμε σποῦς ὑπόλοιπους.

Πραγματικά, στὰ μάτια τοῦ μικροῦ ἀγοριοῦ λάμπει ἡ ἀπόφαση τοῦ ἀγῶνα. Κἀνὲ ἓνα βῆμα ἔξω ἀπὸ τὴ σαρκοφάγο καὶ φωνάζει ξαφνικά:

— Κούκου!

Χτυπάει ταυτόχρονα τὰ πόδια του χάμω. Τὸ λαστιχένιο ἀφάνταστα γυμνασμένο καὶ ἐκπληκτικὰ δυνατό κορμάκι του τινάζεται ψηλά, περνάει πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν πιὸ κοντινῶν Γερμανῶν καὶ προσγειώνεται ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ἀνάμεσά τους! Οἱ Γερμανοὶ μυστικοὶ πράκτορες δὲν προλαβαίνουν νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὴν ἐκπληξή τους. Τὸ ἀγοράκι ἀρχίζει τὴν ἐπίθεσι. Τὰ μπράτσα του, μὲ τὶς μικρὲς ἀλλὰ ἀτσάλινες γραθιές τους σφιγμένες, κινεῖται μὲ τόση γρηγοράδα, δίνοντας γύρω χτυπήματα, ὥστε ἔχει κανεὶς τὴν ἐντύπω-

ση ὅτι ὁ Σαῖτας ἔχει ὄχι δύο, ἀλλὰ δέκα χέρια! Σὲ κάθε χτύπημα, ἓνας Γερμανὸς μυστικὸς πράκτωρ σώριάζεται ἀναίσθητος!

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Σπίθας, ἡ Κατερίνα καὶ ὁ Γιῶργος ἐπωφελοῦνται ἀπὸ τὸ σάστισμα τῶν τριῶν φρουρῶν τους. Ρίχνονται ἐπάνω τους καὶ μὲ μερικὲς λαθὲς ζίου - ζίτσου τοὺς θέτουν ἐκτὸς μάχης. Ἐπειτα, γυρίζουν πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ὁ Σαῖτας μάχεται μόνος ἐναντίον τῶν ὑπολοίπων Γερμανῶν.

Τὸ ἀγοράκι δὲ φαίνεται νὰ χρειάζεται βοήθεια. Ἐχει ρίξει χάμω ὅλους τοὺς

Ἡ γριούλα βάζει τὶς χειροβομβίδες στὴν ποδιά της!

— Μην πλησιάζεις άλλο!, διατάζει ο Γερμανός.

άντιπάλους του. Κι' όμως διογκώνει ακριβώς αυτή τη στιγμή άμεσο κίνδυνο θανάτου. Ένας από τους πεσμένους πράκτορες, ο αρχηγός τους, ο Κρούντερ, δεν είναι έντελώς αναισθητός. Και έχει αρπάξει ένα από τα πιστόλια που είναι χάμω. Τό στρέφει τώρα προς τόμερος του Σαίτα πιέζοντας την σκανδάλη.

Ο Γιώργος φωνάζει:

— Σαίτα! Φυλάξου!

Τό αγοράκι αντιδρά με απίστευτη γρηγοράδα. Κάνει στο πλάι ένα πήδημα τόσο γρήγορο ώστε η σφαίρα δεν τόν προλαβαίνει. Περνάει ά-

πό τὸ μέρος, όπου ένα δέκατο του δευτερολέπτου νωρίτερα ήταν τὸ κορμί του και πηγαίνει και χτυπάει στὸν ἀντικρυνὸ τοῖχο. Ἀπὸ ἐκεῖ, ἀποστρακίζεται, περνάει ξηστὰ ἀπὸ τὸ αὐτὶ τοῦ Σπίθα καὶ χάνεται στὸ διάδρομο βουίζοντας.

Τὸ χοντρὸ παιδί σαλεύει τὸ χέρι του σὰν νὰ διώχνη ἓνα ἔντομο καὶ μουνμουρίζει:

— Για κύττα κάτι πράγμα τα! Ἐχει κουνούπια ἀκόμη καὶ ἐδῶ κάτω!

Ο Γιώργος δὲν δίνει στὸν Κρούντερ τὸν καιρὸ νὰ πυροβολήσῃ πάλι. Ἀπὸ τὸ μέ-

ρος όπου στέκεται, κάνει θουτιά, πέφτει πάνω στον Γερμανό αρχικατάσκοπο και τον θέτει έκτος μάχης μ' ένα χτύπημα...

Όταν μερικά λεπτά αργότερα οι συμμοσικοί στρατιώτες και πράκτορες, που ο Γιώργος έχει κανονίσει να μπουν στην πυραιμίδα μετά τους Γερμανούς, φτάνουν στην νεκρική αίθουσα, βρίσκουν όλους τους μυστικούς πράκτορες της «Άσημένιας Λεοπάρδαλης» δεμένους γερά.

Ο Γιώργος ρωτάει:

— Υπάρχει τρόπος να μιλήσω άμέσως με το Στρατηγείο;

— Ναί, απαντάει ένας αξιωματικός. Έχουμε έξω, σ' ένα αυτοκίνητο ένα ασύρματο τηλέφωνο.

Ο Γιώργος φεύγει τρέχοντας. Ο Σπίθας ρωτάει:

— Υπάρχουν και τρόφιμα στο αυτοκίνητο;

— Ναί, απαντάει ο αξιωματικός σαστισμένος. Γιατί;

— Για να σώσουμε κάποιον που πεθαίνει από την πείνα! απαντάει το αδιάκοπα πεινασμένο παιδί.

Καί αρχίζει να τρέχει!

Μήνυμα από την Κόρινθο

ΛΥΟ μέρες αργότερα, τα τέσσερα Έλληνόπουλα, που κυριολε-

κτικά βγήκαν από ένα τάφο όταν τερμάτισαν την άποστολή τους με την «Άσημένια Λεοπάρδαλη», βρίσκονται πάλι στην Ελλάδα. Όχι όμως στην Αθήνα. Καθώς το αεροπλάνο, που τα μετέφερε στην Ελλάδα πλησίαζε στην Αιτική, όπου τα παιδιά θα έπεφταν με αλεξίπτωτα, ένα μήνυμα έφτασε μέσω του ασυρμάτου.

«Γιατί - Φάντασμα! είπε η φωνή του αρχιστρατήγου. Μην πέσετε στην περιοχή της Αθήνας. Πρέπει να πάτε στην Κόρινθο. Φαίνεται ότι κάτι πολύ σοβαρό συμβαίνει εκεί, γιατί μάς πήραν στον ασύρματο από την πατριωτική οργάνωση της Κόρινθου και ζήτησαν έσένα. Όταν τους είπαμε ότι ταξίδευες για την Ελλάδα, μάς παροκάλεσαν να σου πούμε να προσγειωθείς στην περιοχή της Κόρινθου. Εκεί δύο χιλιόμετρα νοτιοδυτικά της Κόρινθου, κοντά σ' ένα αγροτικό σπίτι, που τριγυρίζεται από τρία μεγάλα πλατάνια θά σάς περιμένη κάποιος. Σύνθημα. Χάνος. Παρσάνθημα. Γόπα».

Τώρα τα τέσσερα παιδιά έχουν προσγειωθεί με αλεξίπτωτα στην έσοχή, δυτικά της Κόρινθου. Έχουν μαζέψει τα αλεξίπτωτά τους, έχουν ανοίξει ένα λάκκο και τα έχουν θάψει εκεί, για να μην αφήσουν πίσω τους ίχνη που θα μπορούσαν να τα προδώσουν. Έπειτα,,

προχωροῦν πρὸς τὴν Κόρινθο.

Ἡ νύχτα εἶναι κατασκότεινη, ἀλλὰ τὰ μάτια τοῦ Παιδιοῦ - Φάντασμα ποῦ ἔχουν τὸ υπερφυσικὸ χάρισμα νὰ βλέπουν στὸ σκοτάδι σὰν τὰ μάτια τῆς κουκουβάγιας καὶ τῶν ἄλλων νυχτόβιων πουλιῶν καὶ ζώων, ψάχνουν ἀδιάκοπα τὴν ἐξαχὴ γύρω. Ξαφνικά, διακρίνουν τρία μεγάλα πλατάνια. Ἀνάμεσά τους μὲ δυσκολία φαίνεται ἓνα ἐξοχικὸ σπίτι.

— Ἀπὸ δῶ, παιδιά! λέει.

Καὶ ὁδηγεῖ τοὺς φίλους του πρὸς τὴν κατεύθυνση τοῦ σπιτιοῦ μὲ τὰ τρία πλατάνια. Ὅταν φτάνουν ἐκεῖ, βλέπουν ὅτι ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ εἶναι ἀνοιχτή. Μέσα ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ, μιὰ φωνὴ λέει.

— Μείνετε ἀκίνητοι. Ποιοὶ εἶστε καὶ τί γυρεύετε ἐδῶ;

Ὁ Γιῶργος ἀπαντᾷ χρησιμοποιώντας τὸ σύνθημα ποῦ τοῦ ἔδωσε ὁ ἀρχιστράτηγος:

— Θέλουμε ν' ἀγοράσουμε... ψάρια! Μερικοὺς χάνους!

— Χάνους; κάνει ἡ φωνή. Ἐμεῖς ἔχουμε γόπες! Περᾶστε μέσα, παιδιά!

Τὰ παιδιά μπαίνουν στὸ σπίτι. Ἡ πόρτα κλείνει καὶ τὸ φῶς ἀνάβει. Ἐνας νέος ἄντρας τοὺς κυττάζει χαμογελῶντας.

— Καλῶς ἦρθες, Παιδί - Φάντασμα, μὲ τοὺς φίλους

σου! λέει ἀπλώνοντας τὸ χέρι του.

Ὁ Γιῶργος τὸν ἀναγνωρίζει. Εἶναι ἓνας πατριώτης τῆς Κορινθίας, ποῦ τὸν ἔχει συναντήσει σὲ ἄλλῃ του ἀποστολῇ.

Σφίγγουν τὰ χέρια τους. Ὁ Σπίθας κυττάζει καὶ μουρμουρίζει:

— Ποῦ εἶναι οἱ γόπες; Δὲν βλέπω πουθενὰ τὰ ψάρια ποῦ εἶπες ὅτι ἔχεις!

Ὁ πατριώτης χαμογελάει.

— Δὲν πρόκειται γιὰ ἀληθινὰ ψάρια, Σπίθα! λέει. Ἦταν τὸ παρασύνθημα!

— Μανούλα μου! κάνει τὸ ἀδιάκοπα πεινασμένο παιδί. Ἦταν ἀνάγκη νὰ δάλετε τέτοιο παρασύνθημα νὰ μοῦ ἀνοίξετε τὴν ὄρεξη καὶ νὰ μὲ κάνετε ἔτσι νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα;

— Ἄφησε τίς ἀνοησίες, Σπίθα, λέει ὁ Γιῶργος.

Καὶ γυρίζει στὸν πατριώτη:

— Σὲ ἀκούμε. Γιατί μᾶς καλέσατε ἐπειγόντως; Τί συμβαίνει;

— Συμβαίνουν πολὺ σοβαρὰ πράγματα, Παιδί - Φάντασμα, λέει ὁ ἄλλος. Καθῆστε! Τὲς τελευταῖες μέρες οἱ Γερμανοὶ κατῴρθωσαν, δὲν ξέρω πῶς, νὰ μαζέψουν στο χεῖρα γιὰ τίς ὁργανώσεις ἀντιστάσεως τῆς Πελοποννήσου. Καὶ ἐξαπέλυσαν ἑκατοντάδες μυστικούς πράκτορες στὲς διάφορες πόλεις καὶ σὲ βουνὰ καὶ κατάφεραν

νά συλλάβουν όλους σχεδόν τους άρχηγούς των πατριωτικών οργανώσεων!

— Αυτό είναι πολύ σοβαρό! μουρμουρίζει ο Γιώργος ζαρώνοντας τὰ φρύδια του. Τὸ χτύπημα είναι τρομακτικό! Οἱ οργανώσεις κινδυνεύουν νὰ διαλυθοῦν! Τί τοὺς ἔκαναν τοὺς αἰχμαλώτους; Τοὺς ἔξετέλεσαν;

— "Όχι, ἀκόμη. Τοὺς συγκέντρωσαν στὴν Κόρινθο. Στὰ κρατητήρια τοῦ φρουραρχείου. Καὶ τοὺς βασανίζουν ἐκεῖ γιὰ νὰ τοὺς κάνουν νὰ μιλήσουν καὶ νὰ ἀποκαλύψουν τὰ μὲλη τῶν οργανώσεων τους, τίς κρυπτεῖς ὅπου ἔχουν τὰ ὅπλα καὶ γενικά, ὅ,τι ξέρουν. Καί, ἐπειδὴ φοβοῦνται μήπως δοκιμάσουμε νὰ ἐπιτεθοῦμε ἐναντίον τους καὶ νὰ ἐλευθερώσουμε τοὺς ἀρχηγούς τῶν πατριωτικῶν οργανώσεων, ἔχουν πάρει μεγάλα μέτρα ἀσφαλείας. Ἐχουν τοποθετήσει θωρακισμένα αὐτοκίνητα στοὺς δρόμους μπρὸς καὶ πρὸς τὸ φρουραρχεῖο καὶ ἰσχυρὰ ἀποσπάσματα στρατοῦ σταθμεύουν διὰ ἄρκω δίπλα στὰ θωρακισμένα. Ταυπόχρονα μοτσοκλεττιστὲς κάνουν ἀδιάκοπα βόλτες στοὺς γύρω δρόμους, ὥστε νὰ ἀντιληφθοῦν ἀμέσως κάθε κίνηση τῶν πατριωτῶν ἐναντίον τοῦ φρουραρχείου. Γι' αὐτὸ σὲ καλέσαμε Παιδί - φάντασμα. Πρέπει νὰ μᾶς βοηθήσης νὰ βροῦμε ἕναν τρόπο

νὰ ἐλευθερώσουμε τοὺς ἀρχηγούς. Τὸ ζήτημα δὲ θὰ τὸ κουβεντιάσῃς μαζί μου. Θὰ σὲ ὀδηγήσω στοὺς νέους ἀρχηγούς τῆς πατριωτικῆς οργανώσεως τῆς Κορίνθου καί' θ' ἀποφασίσῃς μαζί τους τί πρέπει νὰ γίνη. Ἄν δὲν εἶστε πολὺ κουρασμένοι μποροῦμε νὰ ξεκινήσουμε...

— Νὰ ξεκινήσουμε, λέει ὁ Γιώργος.

Ξεκινοῦν μέσα στὴ νύχτα καί, ἔπειτα ἀπὸ πορεία μισῆς ὥρας, ἀκολουθώντας ἀπόμερα μονοπάτια, μπαίνουν στὴν Κόρινθο. Κατευθύνονται σὲ μιὰ φτωχικὴ συνοικία καὶ σταματοῦν μπροστὰ σ' ἕνα σπίτι. Ὁ πατριώτης χτυπάει συνθηματικὰ τὴν πόρτα, ποὺ ἀνοίγει σχεδὸν ἀμέσως. Μιὰ γριούλα φαίνεται στὸ ἀνοιγμά της.

— "Αἱ κάνει. Ἐσὺ εἶσαι; Ἐφερες τὰ παιδιὰ; Περάστε μέσα!

Μπαίνουν στὸ σπίτι καὶ ἡ γριούλα τοὺς ὀδηγεῖ σ' ἕνα δωμάτιο, ὅπου εἶναι καθισμένοι κοντὰ σ' ἕνα τραπέζι δύο ἄντρες.

— Ἦρθαν τὰ παιδιὰ! λέει ἡ γριούλα. Ἦρθε τὸ Παιδί - Φάντασμα!

Ἡ μητέρα τοῦ ἀρχηγοῦ

Αἱ οἱ δύο ἄλλοι αὐτοὶ πατριῶτες, εἶναι γνωστοὶ ἀπὸ ἄλλη φορά στὸ Γιώργο. Τοὺς λέει:

— Μεγάλο χτύπημα αυτό που μᾶς έδωσαν οί Γερμανοί! Έπιασαν καί τὸν ἀρχηγό τῆς πατριωτικῆς ὀργανώσεως Κορίνθου, τὸν Παῦλο;

— Ναί! λέει ἕνας ἀπὸ τοὺς πατριώτες.

Καί κυττάζει πρὸς τὴ γριούλα, ποὺ φέρνει τὴν ἄκρη τῆς ποδιᾶς τῆς στὰ μάτια τῆς, γιὰ νὰ σκουπίσῃ ἕνα δάκρυ.

— Αὐτὴ, εἶναι ἡ μητέρα τοῦ Παύλου, προσθέτει.

Περισσότερα δάκρυα κυλοῦν τώρα ἀπὸ τὰ μάτια τῆς γριούλας καί κατεβαίνουν στὰ ρυτιδωμένα μάγουλά τῆς.

— Ναί, παιδάκι μου, μουρμουρίζει. Εἶναι στὰ χέρια τῶν καταραμένων χιτλερικῶν ὁ γιόκος μου. Καί τὸν θασανίζουν! Θέέ μου! Γιατί ἀφήνεις τοὺς κακοῦργους νὰ κάνουν κακὸ σ' ἕνα παλληκάρι, σὰν τὸν Παῦλο;...

— Κάνε κουράγιο, γιαγιάκα! λέει ὁ Γιώργος. Θὰ προσπαθήσουμε νὰ σώσουμε καί τὸν Παῦλο καί τοὺς ἄλλους πατριώτες ποὺ εἶναι στὰ χέρια τῶν Γερμανῶν! Θὰ θυσιάσουμε καί τὴ ζωὴ μας ἀκόμη, ἂν χρειαστῇ!

Ὁ Γιώργος κάθεται μπροστὰ στὸ τραπέζι καί λέει:

— Δώστε μου ὅλα τὰ στοιχεῖα τὰ σχετικὰ μὲ τὴ θέση τοῦ κτιρίου τῶν Γερμανῶν καί τίς δυνάμεις ποὺ διαθέτουν.

— Ένας ἀπὸ τοὺς δύο πατριώτες ἀκουμπάει πάνω στο

τραπέζι ἕνα μεγάλο ἄσπρο χαρτί καί μ' ἕνα μολύβι, χαράζει γραμμές.

— Αὐτὸ ἐδῶ, λέει εἶναι τὸ κτίριο τῶν Γερμανῶν. Στὰ ὑπόγειά του εἶναι κλεισμένοι οἱ δικοί μας. Μπροστά, στὸ δρόμο τῆς εἰσόδου, εἶναι ἕνα θωρακισμένο καί μιὰ διμοιρία Γερμανῶν. Ἐδῶ, στὸν πίσω δρόμο, εἶναι ἄλλο ἕνα θωρακισμένο καί ἄλλη μιὰ διμοιρία. Μέσα στὴν αὐλὴ τοῦ κτιρίου, εἶναι δύο διμοιρίες καί ἔχουν στήσῃ πολυβόλα, μολονότι εἶναι ἀδύνατον νὰ πλησιάσῃ κανεὶς χωρὶς νὰ τὸν δοῦν οἱ Γερμανοί. Μοτοσυκλέττες κάνουν ἀδιάκοπα περιπολίες στοὺς γύρω δρόμους. Χρειάζομαστε τουλάχιστον δύναμη τάγματος, ὥπλισμένον με βαρέα ὅπλα, γιὰ νὰ κυριεύσουμε τὸ γερμανικὸ φρουραρχεῖο.

— Δὲν νικᾷ πάντοτε ἡ δύναμη, ἀπαντᾷ ὁ Γιώργος. Τὶς περισσότερες φορὲς νικᾷ ἡ πονηρία! Πῆτε μου, τί κτίρια εἶναι δῆλα στὸ γερμανικὸ φρουραρχεῖο;

— Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά, εἶναι μιὰ ἀποθήκη. Πρὸς τὸ μέρος αὐτὸ, ὑπάρχει αὐλὴ. Ἀπὸ τὴν ἄλλη, εἶναι ἕνα τετραώροφο κτίριο. Ἐχει μεσοτοιχία μὲ τὸ φρουραρχεῖο, ποὺ ἔχει μόνο δύο πατώματα. Ἄν ὅμως λογαριάσεις νὰ χωθῇς ἀπὸ ἐκεῖ στὸ γερμανικὸ κτίριο, εἶσαι γελασμένος. Ένας φρουρὸς στέκεται μόνιμα πάνω στὴν

ταράτσα του φρουραρχείου.

— Καλά, καλά, λέει ο Γιώργος. Τό πρόβλημά μας, γι'α την ώρα, είναι πώς θά περάσουμε από τον κλοιό των μοτοσυκλετιστών. Πρέπει νά θέσουμε εκτός μάχης έντελώς άθόρυβα, τούς μοτοσυκλετιστές γιά νά μπορέσουμε νά προχωρήσουμε.

— Θά τό αναλάβω αυτό έγώ, Γιώργο! λέει ο Σαΐτας. "Αφησέ το σέ μένα.

— Έν τάξει, Σαΐτα! Θέσαμε λοιπόν εκτός μάχης τούς μοτοσυκλετιστές. Καί προχωρούμε.

— Δέν μπορούμε νά πλησιάσουμε πάλι, λέει ένας πατρώτης.

— Γιατί;

— Φωτίζουν τούς δύο δρόμους, μπρός καί πίσω από τό φρουραρχείο, μέ προβολείς. Μόνο άν σπάσουμε τούς προβολείς μπορούμε νά...

— "Οχι! λέει ο Γιώργος. "Αν σπάσουμε τούς προβολείς θά χάσουμε τό στοιχείο του σίφνιδισμού. Κάτι άλλο πρέπει νά κάνουμε. Κάτι, πού νά τραβήξη την προσοχή των Γερμανών ώστε νά μάς δώση τόν καιρό νά άνεβαθμε στην ταράτσα του τετρασόφου κτιρίου καί νά γλιστρήσουμε από εκεί στην ταράτσα του φρουραρχείου. Πρέπει αυτό πού θά κάνουμε νά δώση ταυτόχρονα ξένα μεγάλο χτύπημα στους Γερμανούς. "Αν μπορούσαμε, παραδείγματος χάριν,

νά τινάξουμε στον άέρα τό ένα θωρακισμένο...

— Αυτό θά τό αναλάβω έγώ, λέει μιιά φωνή πού τρέμει έλαφρά.

Είναι ή γριούλα. Τά μάτια της δακρυσμένα ακόμη, λάμπουν παράξενα. Συνεχίζει:

— Θά τό αναλάβω έγώ!

— Μέ ποιόν τρόπο; ρωτάει ο Γιώργος.

— Θά πλησιάσω καί θά άνατινάξω τό θωρακισμένο καί τούς Γερμανούς πού είναι κοντά του, μέ χειροβομβίδες! Κυττάξετε:

Σκύβει, άνοίγει ένα ντουλάπι καί άκουμπάει πάνω στό τραπέζι ένα χαρτοκοῦτι. Τό άνοίγει. Τά παιδιά γουρλώνουν τά μάτια τους. Τό χαρτοκοῦτι είναι γεμάτο χειροβομβίδες!

— Τά ψωμιά μου είναι λίγα παιδιά μου λέει Κί' άν ο Παῦλος μου πεθάνη, θά πεθάνω κι' έγώ την ίδια μέρα. Δέν είναι καλύτερα νά πεθάνω έγώ καί νά ζήση ο Παῦλος καί τά άλλα παλληκάρια, πού είναι μαζί του;

— Θά βρούμε άλλο τρόπο γι'αυτά! λέει ο Γιώργος, συγκινημένος.

— Ξέρεις καλά, Παιδί - Φάντασμα, ότι δέν ύπάρχει άλλος τρόπος. Γιά νά άνατιναχτή τό θωρακισμένο, πρέπει νά πεθάνη κάποιος. Καλύτερα λοιπόν νά σκοτωθώ έγώ πού είμαι γριά, παρά κανένας νέος! "Επειτα, ή σκέψη ότι μέ τό θάνατό μου

θά σώσω τὸ παιδί μου, θά μοῦ δίνη φτερά! Καί, στὸ κάτω - κάτω, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ μὲ ἐμποδίσῃ νὰ θυσιασθῶ γιὰ τὴν πατρίδα μου καὶ γιὰ τὸ παιδί μου!

Ὁ Γιώργος κουνάει τὸ κεφάλι του. Ἡ γριούλα ἔχει δίκιο.

— Καλὰ, λέει, ἄς γίνῃ ἐ-
τσι. Ἀκοῦστε με τώρα μὲ
προσοχή. Χρειάζομαι δύο ὁ-
μάδες καλὰ γυμνασμένων
πατριωτῶν. Ἡ μία θὰ παρα-
μονεύει ἀνατολικά ἀπὸ τὸ
φρουραρχεῖο καὶ θὰ ἐπιτεθῇ
μετὰ τὴν ἀνατίναξη τοῦ θω-
ρακισμένου. Σίγουρα, τὸ
ἄλλο θωρακισμένο θὰ κινη-
θῇ γιὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς
Γερμανοὺς ποὺ θὰ εἶναι
στὴν πρόσοψη τοῦ κτιρίου.
Μόλις προβάλλῃ στὴ γωνία
τοῦ δρόμου, θὰ τὸ ὑποδε-
χθῇ μὲ χειροβομβίδες.
Καὶ μὲ πυροβολισμοὺς. Στὸ
μεταξύ, ἡ δεύτερη ὁμάδα
μὲ μένα ἐπικεφαλῆς, θὰ
σκαρφαλώσῃ στὸ τετραόρο-
φο κτίριο καὶ θὰ κατεβῇ ἀ-
πὸ ἐκεῖ μὲ ἀκονιὰ στὴν τα-
ράτσα τοῦ φρουραρχείου.
Θὰ προσπαθήσουμε νὰ φτά-
σουμε ὡς τοὺς δίκους μας,
πρὶν οἱ Γερμανοὶ δοκιμά-
σουν νὰ τοὺς δολοφονήσουν,
γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦν γιὰ τὴν
ἐπίθεσιν. Ἄς μελετήσουμε
τώρα τίς λεπτομέρειες...

Κουθεντιάζουν γιὰ λίγη
ὥρα ἀκόμη. Τέλος, ὁ Γιώρ-
γος λέει:

— Συγκεντρώστε τίς δύο
ὁμάδες ποὺ εἶπα. Στὸ με-

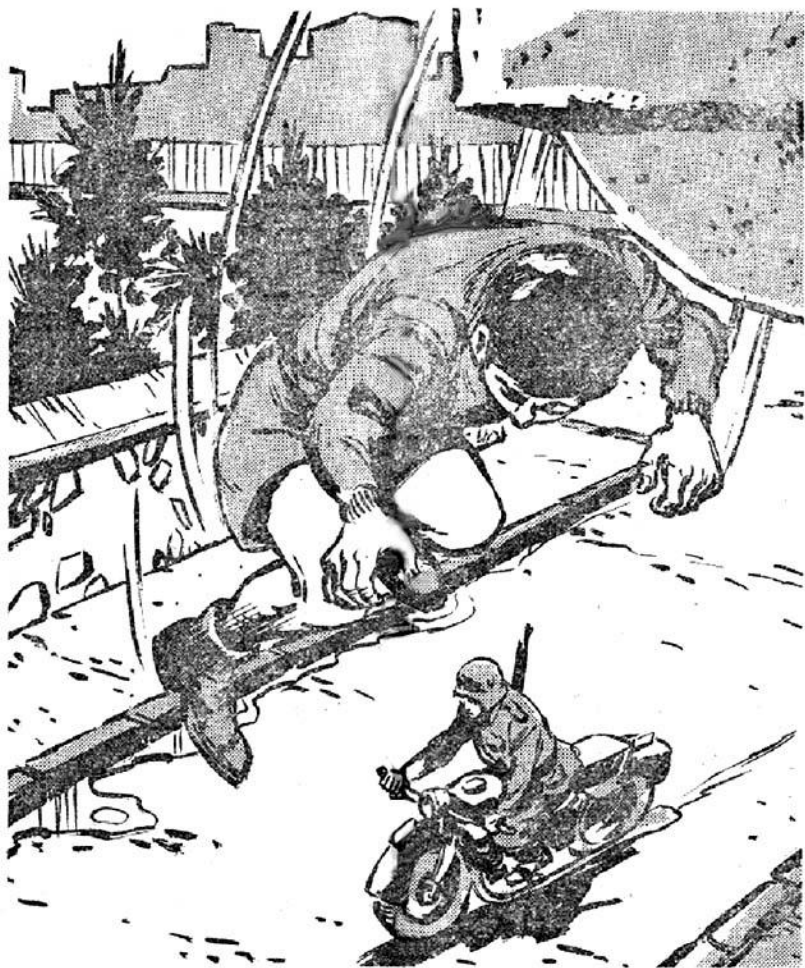
ταξύ, ἐγὼ μὲ τὸν Σπίθα καὶ
τὸν Σαῖτα, θὰ προσπαθήσω
μὲ νὰ ξεκαθαρίσουμε τὸν
κλοιὸ τῶν μοτοσυκλετι-
στῶν...

Μία ἥρωικὴ γριούλα

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ, ζα-
ρωμένος μαζὶ μὲ
τὸ Σπίθα μέσα στὸ σκοτει-
νὸ κοιλώμα μίᾱς πόρτας,
μουρμουρίζει:

— Οἱ μοτοσυκλετιστὲς
ποὺ κάνουν περιπολίες γύρω
ἀπὸ τοὺς δρόμους τοῦ φρου-
ραρχείου εἶναι τέσσερις.
Κυκλοῦν ἀργά, ὥστε νὰ μπο-
ροῦν νὰ βλέπουν τί γίνεται
γύρω. Δυστυχῶς, τὸ φῶς
τῶν προβολέων ποὺ φωτί-
ζουν τοὺς δύο δρόμους τοῦ
φρουραρχείου φτάνει ὡς ἐ-
δῶ. Ἀλλοιῶς, δὲ θὰ χρεια-
ζάμουν τὴ βοήθεια τοῦ Σαῖ-
τα. Ἡξερὰ, τί θὰ ἔκανα.
Τώρα, ἄς εὐχηθῶμε ὅτι ὁ
Σαῖτας θὰ καταφέρῃ νά...
Ἔρχεται μιά ἀπὸ τίς μοτο-
συκλέτες. Ὑπολογίζω ὅτι
περνά μοτοσυκλέττα ἀπὸ δῶ
κάθε δύο λεπτά. Μέσα σὲ
δύο λοιπὸν λεπτά, πρέπει

Τὸ ἀγοράκι πηδάει τολμηρὰ στὸ κενό!

νά τελειώση ὁ Σαῖτας μὲ τὸν καθένα μοτοσυκλετιστή. Νὰ ἡ μοτοσυκλέττα!

Πραγματικά, μιὰ μοτοσυκλέττα κάνει τὴν ἐμφάνισή της. Τὰ μάτια τοῦ ὁδηγοῦ της ψάχνουν ἀδιάκοπα τὸ δρόμο γύρω, καθὼς κυλάει ἀργά. Ξαφνικά, ἀπὸ ψηλά, ἀπὸ τὴν ταράτσα ἐνὸς μικροῦ σπιτιοῦ, ἕνας μικρὸς ἴσκιος πέφτει. Θάλεγε κανεὶς ὅτι εἶναι μιὰ μεγάλη, πολὺ μεγάλη νυχτερίδα. Μὰ εἶναι ἓνα παιδί! Ὁ Σαῖτας!

Τὸ παιδάκι, ποὺ εἶναι ἀφάνταστα γυμνασμένο, πέφτει ἀκριβῶς πάνω στὴν πλάτη τοῦ μοτοσυκλετιστῆ καὶ γαντζώνεται στὸ σβέρκο του. Ὁ Γερμανὸς χάνει τὴν ἰσορροπία του, πέφτει ἀπὸ τὴ μοτοσυκλέττα μαζί μὲ τὸν Σαῖτα καὶ κυλιέται χάμω. Τὸ ἀγοράκι τοῦ δίνει μιὰ μόνον γροθιά καὶ ὁ Γερμανὸς μένει ἀσάλευτος μὲ τὶς αἰσθήσεις του χαμένες. Ἡ μοτοσυκλέττα του πηγαίνει καὶ σκοντάφτει πάνω σ' ἓνα στύλο. Ἐκεῖ σταματάει.

Ὅλα αὐτὰ τελειώνουν μέσα σὲ λιγώτερο ἀπὸ μισὸ λεπτό. Χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμή, ὁ Σαῖτας ἀνεβαίνει στὴν ταράτσα τοῦ ἴδιου σπιτιοῦ, ἐνῶ ὁ Γιῶργος καὶ ὁ Σπίθας, τρέχουν, τραβοῦν τὸν Γερμανὸ μέσα στὸ κοίλωμα μιᾶς πόρτας, χώνουν τὴ μοτοσυκλέττα μέσα σὲ μιὰ αὐλὴ καὶ ξανακρύβονται.

Τὰ δευτερόλεπτα περνοῦν ἀργὰ σὰν ὥρες. Ξαφνικά,

μιὰ δευτέρη μοτοσυκλέττα κάνει τὴν ἐμφάνισή της. Αὐτὴ τὴ φορὰ, ὁ μοτοσυκλετιστής, σὰν νὰ μαντεύῃ τὸν κίνδυνο ποὺ διατρέχει, περνᾷ ξηστὰ ἀπὸ τὸ ἀντικρινὸ πεζοδρόμιο ἔτσι, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ πηδήσῃ πάνω του ὁ Σαῖτας. Πὸ πέρα, κόβει ταχύτητα καί, καθὼς κυτᾷζει γύρω, τὸ μάτι του παίρνει τὸ ἀγοράκι, ποὺ σπάκεται ὀρθιο στὴν ἄκρῃ τῆς ταράτσας.

Σταματᾷ καὶ τὸ χέρι του πᾶναι τὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ του ποὺ κρέμεται ἀπὸ τὴ ζώνη του. Ὁ Σπίθας δὴλπα στὸ Γιῶργο μουρμουρίζει:

— Μανούλα μου! Θὰ τὸ σκοτώσῃ τὸ Σαῖτάκι μου!

Καί, πρὶν ὁ Γιῶργος προλάβῃ νὰ καταλάβῃ τίς προθέσεις του, ὁρμᾷ. Χυμᾷ πάνω στὸν Γερμανὸ. Αὐτὸς βλέπει τὸ Σπίθα νᾶρχεται πρὸς τὸ μέρος του μὲ τίς γροθιὰς σφιγμένες καὶ τραβάει τὸ πιστόλι του. Μὰ δὲν προλαβαίνει νὰ τὸ χρησιμοποιοῦν. Ὁ Σπίθας τινάζεται πρὸς τὰ ἐμπρὸς μὲ τὸ κεφάλι χαμηλωμένο, σὰν... ταῦρος ποὺ χυμᾷ ἐναντίον τοῦ ταυρομάχου. Ὁ μοτοσυκλετιστής δέχεται τὴν κουτουλιά τοῦ Σπίθα στὸ στομάχι του καὶ ἔχει τὴν ἐντύπωση ὅτι τὸν χτύπησε ἡλεκτρικὸ σφυρί! Πέφτει ἀνίσθητος!

Οἱ δυὸ ἄλλοι μοτοσυκλετιστές, ἔχουν τὴν ἴδια τύχη. Τὸν ἓνα τὸν θέτει ἐκτὸς μάχης ὁ Σαῖτας μὲ τὸ ἴδιο

κόλπο. Τὸν ἄλλο τὸν ρίχνει ἀνάσθητο ὁ Γιδωργος πηδῶν τας πάντα του, καθὼς στρίβει στὴ γωνιά.

Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, κάνουν τὴν ἐμφάνισή τους οἱ πατριῶτες, δηλαδή ἡ δ-μάδα ποὺ θὰ δράσῃ μαζί με τὰ Ἑλληνόπουλα. Μαζί τους εἶναι καὶ ἡ Κατερίνα.

Προχωροῦν πρὸ τὴν κατεύθυνση τοῦ γερμανικοῦ φρουραρχείου καὶ σταματοῦν σ' ἓνα μέρος, ἀπ' ὅπου μπεροῦν νὰ βλέπουν τὴν πρόσοψη τοῦ κτιρίου χωρὶς νὰ φαίνωνται οἱ ἴδιοι. Στὸ φῶς τῶν προβολέων παρακολουθοῦν ἓνα τρομερὸ θέαμα.

Στὸ μεταξὺ, μέσα στὸ σπῆι της, ἡ γριούλα, ἡ μητέρα τοῦ αἰχμάλωτου πατριώτη Παύλου, κάνει κάτι τρομακτικό. Παίρνει μία - μία τις χειροβομβίδες ἀπὸ τὸ χαρτοκοῦτι, ἀφαίρει τὸν κρῖ κο ἀσφαλείας καὶ τὴν τοποθετεῖ στὴν ποδιά της, ποὺ τὴν κρατάει ἀπὸ τις ἄκρες ἔτσι ὥστε νὰ σχηματίσῃ ἓνα εἶδος σσκκούλας. Τis θάζει μέσα μία - μία. "Ὅταν ἡ ποδιά γεμίζει ἡ πονεμένη μητέρα ξεκινάει. Βγαίνει στὸ δρόμο καί, μέσα στὴ νύχτα, προχωρεῖ πρὸς τὴν κατεύθυνση τοῦ φρουραρχείου. "Ὅσοι τὴν βλέπουν - οἱ ἐλάχιστοι διαβάτες ποὺ ὑπάρχουν στοὺς δρόμους αὐτὴ τὴν ὥρα - νομίζουν ὅτι ἡ γριούλα ἔχει μέσα στὴν ποδιά της ὄχι τὸν ἴδιο τὸ θά-

νατο, ἀλλὰ κάτι χρήσιμο, ἴσως τρόφιμα.

Μπαίνει τέλος ἡ γριούλα στὸ δρόμο τοῦ φρουραρχείου καὶ προχωρεῖ λουσιμένη ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ προβολέως. Οἱ Γερμανοὶ κυττάζουν πρὸς τὸ μέρος της, βλέπουν μιὰ γριούλα καὶ δὲν ἀνησχοῦν. Πάντως, ὁ ἐπικεφαλῆς τους φωνάζει γερμανικά.

— Μὴν προχωρῆς! Ἀπαγορεύεται!

Ἡ γριούλα δὲν ἀπαντᾷ. Ἐξακολουθεῖ νὰ βαδίζει, κρατῶντας τὴν ποδιά της, ποὺ εἶναι φορτωμένη με χειροβομβίδες.

— Ἐσύ, ὅκι κοντά! φωνάζει ὁ Γερμανὸς σὲ στασιμένη ἑλληνικὴ γλῶσσα. Ἐσύ ὅκι περνάει ἀπὸ ντῶ!

— Παιδιάκι μου, κάνει ἡ γριούλα. Ἐχῶ ἐδῶ λίγο φαγητὸ γιὰ τὸ γιόκο μου! Τὸν ἔχετε φυλακὴ. Μπορῶ νὰ τοῦ τὸ δώσω;

Καί, καθὼς μιλάει, δὲν παύει νὰ πλησιάζῃ. Μέσα της προσέυχεται:

«Κάνε, Θεέ μου, νὰ φτάσω κοντὰ τους! Κάνε, Θεέ μου, νὰ σώσω τὸν Παῦλο!».

— Φύγη ἐσύ! φωνάζει ὁ Γερμανὸς ἄγρια προτείνοντας τὸ αὐτόματό του. Ἐσύ ὅκι περνάει ἀπὸ ντῶ! Ἐγκώ πυροβολήσης! Φύγη ἐσύ!

Ἡ γριούλα εἶναι τώρα σὲ ἀπάσταση μερικῶν μέτρων. Κάνει τρία - τέσσερα γοργὰ βήματα καὶ ἀνοίγει τὴν ποδιά της, φωνάζοντας:

— Σὰς ἔφερα νὰ φᾶτε,

Γερμανοί! Φάτε θάνατο, τύραννοι και δολοφόνοι.

Καί οι χειροβομβίδες κυλούν στο δρόμο. Στο αντίκρουσμά τους οι Γερμανοί κυριεύονται από τρόμο. Γυρίζουν να φύγουν, αλλά δεν προλαβαίνουν. Οι χειροβομβίδες πέφτουν στο έδαφος και σκάζουν.

Τεράστιες γλώσσες φωτιάς τινάζονται προς τον ούρανό. Οι Γερμανοί γύρω από την έκρηξη και η γριούλα διαμελίζονται. Το θωρακισμένο μεταβάλλεται σε... φυσαρμόνικα.

Ο Γιώργος κάνει το σταυρό του.

— Ο Θεός άς άναπαύση την ψυχή της! Πέθανε για την πατρίδα της και για το παιδί της! Έλάτε, παιδιά!

Μέσα στο φρουραρχείο

ΕΝΩ ή άλλη ομάδα των πατριωτών ενεργεί θυελλώδη επίθεση κατά του δεύτερου θωρακισμένου, όπως έχει διατάξει ο Γιώργος, το Παιδί - Φάντασμα, μαζί με τ' άλλα

παιδιά και την ομάδα που έχει υπό τις διαταγές του, τρέχει προς το κτίριο, που είναι δίπλα στο γερμανικό φρουραρχείο. Σκοτάδι βαθύ έχει απλωθεί τώρα που με τις έκρηξεις των χειροβομβίδων έχει καταστραφεί ο προβολέας που φωτίζε το δρόμο μπροστά στο φρουραρχείο. Έτσι, τὰ Έλληνόπουλα και οι πατριώτες φτάνουν στο πλαϊνό κτίριο χωρίς να γίνουν αντίληπτοι και ανεβαίνουν στην ταράτσα του. Εκεί ξετυλίγουν όλοι από τη μέση τους από ένα μακρύ σκοινί, που έχουν πάρει μαζί τους σύμφωνα με τις οδηγίες του Γιώργου. Δένουν τὰ σκοινιά στους τοίχους της ταράτσας. Ο Γιώργος κυττάζει κάτω, στην παράτσα του φρουραρχείου, που είναι δύο πατώματα πιο χαμηλά.

Ένας φρουρός είναι εκεί. Ένας Γερμανός στρατιώτης Έχει ταμπουρωθεί πίσω από το πεζούλι και πυροβολεί προς το δρόμο, έναρπτιον των άλλων πατριωτών.

Ο Γιώργος δίνει μια διαταγή και οι πατριώτες κρεμούν τὰ σκοινιά κάτω, έτσι που οι άκρες τους να φτάσουν ως την ταράτσα του φρουραρχείου Γλιστρούν κάτω, προσγειώνονται στην ταράτσα και... ο Γερμανός τους αντιλαμβάνεται την τελευταία στιγμή, και γυρίζει προς το μέρος τους, με το όπλο του προτεταμένο. Ε

νας πυροβολισμός άκούγεται και ό φρουρός παρατάει τό όπλο του και σωριάζεται χάμω.

Ό δρόμος πρós τό έσωτερικό τοϋ γερμανικού κτιρίου είναι άνοιχτός. Ό Γιώργος κυτιάζει κάτω από τη μιά και από την άλλη μεριά της ταράτσας στους δύο δρόμους πού είναι μπροστά και πίσω από τό κτίριο. Η μάχη έχει ανάψει γιά καλά. Τό δεύτερο θωρακισμένο έχει τεθή κι' αυτό έκτός μάχης από τις χειροβομβίδες της άλλης ομάδας πατριωτών και οι δρόμοι έχουν ξεκαθαριστή από τους Γερμανούς. Μέσα από τό φρουραρχείο όμως, οι Γερμανοί πολεμούν με μανία πυροβολώντας από τ' άνοιχτά παράθυρα.

Ό Γιώργος λέει στους άνθρώπους πού είναι μαζί του.

— Παιδιά, οι Γερμανοί τοϋ φρουραρχείου είναι όλοι τους στά παράθυρα και χτυπούν τους δικούς μας. Θα κατεβούμε όρμητικά και, χωρισμένοι σε ομάδες από δύο ή τρεις θα μπορούμε σ' όλα τά δωμάτια τοϋ πάνω πατώματος και θα έκκαθαρίσουμε τους Γερμανούς πού είναι ταμπουρωμένοι στά παράθυρα. Έπειτα, θα κάνουμε τό ίδιο και στο ισόγειο. Στο μεταξύ, όμως, έπειδή υπάρχει κίνδυνος να δολοφονήσουν οι Γερμανοί τους δικούς μας πού είναι στο υπόγειο, από έκδύκηση,

έγώ, ό Σπύθας, ό Σαΐτας και ένας ακόμη πατριώτης, θα κατέβουμε μονομιάς τά δύο πατώματα και θα δοκιμάσουμε να φτάσουμε ως τό υπόγειο γιά να προλάβουμε. Έτοιμοι;

— Έτοιμοι!

— Έμπρός!

Ό Γιώργος, ό Σπύθας και ένας νέος πατριώτης της Κορίνθου, όρμούν πρώτοι. Πίσω τους ακολουθούν οι άλλοι.

Τά τρία παιδιά και ό πατριώτης, κατεβαίνουν ως τό ισόγειο, χωρίς να συναντήσουν έστω και ένα Γερμανό. Μόνο στην είσοδο τοϋ κτιρίου ταμπουρωμένοι πίσω από έπιπλα πού έχουν τοποθετήσει εκεί, μερικοί Γερμανοί βάλλουν με πολυβόλο πρós την κατεύθυνση τοϋ δρόμου. Γυρισμένοι όπως είναι πρós τό δρόμο, δέν αντιλαμβάνονται τους τέσσερις πατριώτες πού έχουν φτάσει στο χώλ, πίσω τους.

Με μιά γρήγορη ματιά ό Γιώργος ζυγίζει την κατάσταση. Δεξιά, είναι μιά πόρτα άνοιχτή, πού οδηγεί στο υπόγειο. Τι να κάνει; Να κατεβή στο υπόγειο με τους άλλους ή να ξεκαθαρίση την είσοδο τοϋ κτιρίου; Προτιμά τό δεύτερο, γιατί διαφορετικά μπορεί να στήσουν οι Γερμανοί της εισόδου τό πολυβόλο τους στην κορυφή της σκάλας τοϋ υπογείου, και να γαζώσουν τά παιδιά πού θα είναι εκεί. κάτω. Έξ

ἄλλου, ἂν ξεκαθαρίσῃ τὴν εἴσοδο, θὰ μπορέσουν οἱ ἄλλοι πατριῶτες, ποὺ εἶναι ἔξω, νὰ ὀρμήσουν μέσα στοῦ κτίριο Κάνει ἓνα νεῦμα στοῦ Σπίθα καὶ στὸν πατριῶτη.

Ἀμέσως τὰ αὐτόματα ποὺ κρατοῦν στὰ χέρια τους ἀρχίζουν νὰ ξερνοῦν φωτιά καὶ πυρωμένο ἀτσάλι, τραγουδώντας τὸ ἀπαίσιο τραγοῦδι τοῦ θανάτου. Οἱ φρουροὶ τῆς εἰσόδου γαζώνονται. Τὴν ἴδια στιγμή, ἐπάνω ἀκούγονται πυροβολισμοί. Οἱ ἄλλοι πατριῶτες ξεκαθαρίζουν τοὺς Γερμανοὺς τοῦ ἐπάνω πατώματος.

— Ἐλάτε, παιδιὰ!

Τρέχει πρὸς τὴν πόρτα τοῦ ὑπογείου καὶ κατεβαίνει γοργὰ τὴ σκάλα. Μιά φωνὴ ἀκούγεται ἀπὸ κάτω νὰ λέη στὴ γερμανικὴ γλῶσσα:

— Θὰ πεθάνετε ὅλοι σας! Θὰ πληρώσετε ἐσεῖς τὴν ἐπίθεση ποὺ κάνουν οἱ δικοί σας ἐναντίον τοῦ φρουραρχείου!

Καὶ προσθέτει.

— Πυροβολήστε τους μὲ τὰ αὐτόματα ἀπὸ τὴν πόρτα. Νὰ μὴ μείνῃ κανένας!

Ὁ Γιώργος βλέπει, σ' ἓνα χῶλ τοῦ ὑπογείου, τέσσερις Γερμανοὺς στρατιῶτες ὀρθοὺς, μὲ αὐτόματα στὰ χέρια, μπροστὰ σὲ μιὰ ἀνοιχτὴ πόρτα. Δυὸ βήματα πίσω τους στέκεται ἓνας ἀξιωματικός.

Ὁ Γιώργος δὲν χάνει οὐτε ἓνα δέκατο τοῦ δευτερολέπτου. Καθὼς κατεβαίνει

τὰ τελευταῖα σκαλοπάτια πιέζει τὴν σκανδάλη τοῦ αὐτομάτου του. Ἀπὸ τὸ στόμιο τοῦ ὅπλου τοῦ ξεπηδοῦν δεκάδες σφαῖρες, σὲ ἀδιάκοπες ριπές, καὶ γαζώνουν τὰ πάντα ἐκεῖ κάτω. Ὁ ἀξιωματικὸς κι' ἓνας στρατιῶτης πέφτουν ἀμέσως. Οἱ ἄλλοι τρεῖς στρατιῶτες δοκιμάζουν νὰ γυρίσουν γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴν ἀπροσδόκητὴ αὐτὴ ἐπίθεση.

Μὰ εἶναι πολὺ ἀργὰ πιά. Στὸ αὐτόματο τοῦ Γιώργου, σμίγουν τὶς φωνές τους τὰ αὐτόματα τοῦ Σπίθα καὶ τοῦ πατριῶτη καὶ οἱ τρεῖς στρατιῶτες τοῦ Χίτλερ παρατοῦν τὰ ὅπλα τους παίρνουν στραφὲς γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτοὺς καὶ πέφτουν.

Ὁ Γιώργος, ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τὸ Σπίθα καὶ τὸν πατριῶτη, τρέχει πρὸς τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα. Ἐκεῖ, μέσα σ' ἓνα μεγάλο ὑπόγειο εἶναι κσιμιὰ δεκαρὶά ἄντρες δεμένοι μὲ σκοινιά σὲ σιδερένιους χαλκὰδες μπηγμένους στὸν ἀντικρινὸ τοῖχο. Εἶναι ὅλοι τους σὲ κακὴ κατάστασι. Ἔχουν ὑποστῇ φοβερὰ βασανιστήρια καὶ τὰ κορμιά τους εἶναι ματωμένα καὶ πληγιασμένα!

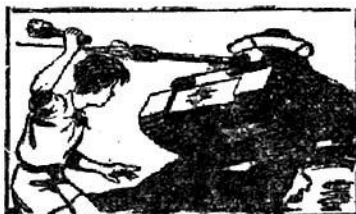
— Παιδιὰ, λέει ὁ Γιώργος μὲ τὴν καρδιά σφιγμένη ἀπὸ συμπόνοια, τοὺς τσακίσαμε τοὺς Γερμανοὺς. Θὰ ἐλευθερωθῇτε! Κόψτε τὰ σκοινιά τους, παιδιὰ!

Καὶ μὲ σουγιάδες κόβουν τὰ δεσμά τῶν ἀρχηγῶν τῶν

πατριωτών της Πελοποννήσου. Αὐτοὶ παραπατοῦν ἀπὸ τὴν ἐξάντληση, ἀλλὰ σφίγγουν τὰ δόντια τους καὶ κάνουν κουράγιο.

— Θὰ μπορέσετε νὰ βαδίσετε; ρωτᾷ τὸ Παιδί - Φάντασμα.

— Θὰ μπορέσουμε! ἀπαντᾷ ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς, Θὰ κάνουμε κουράγιο.

Ὁ μικρὸς υπεράνθρωπος

ΚΑΤΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ πρὸς τὴν πόρτα τοῦ ὑπογείου καί... μαρμαρώνουν! Ὁ ἀξιωματικὸς ποὺ εἶχε πέσει ἀπὸ τοὺς πρώτους κάτω ἀπὸ τοὺς πυροβολισμοὺς τῶν ἐλευθερωτῶν δὲν ἔχει σκοτωθῇ. Ἐχει τραυματισθῇ βαρειά, ἀλλὰ ἔχει ἑρῇ τὴ δύναμη νὰ ἀνοσηκωθῇ στὰ γόνατά του, νὰ πάρῃ ἓνα ἀπὸ τὰ πεσμένα αὐτόματα καὶ νὰ τὸ στρέψῃ πρὸς τὸ μέρος τῶν Ἑλλήνων! Τὸ δάχτυλό του εἶναι πάνω στὴ σκανδάλη. Στὰ χεῖλη του εἶναι χαραγμένο ἓνα χαμόγελο χα-

ρᾶς, ἐπειδὴ θὰ πάρῃ μαζί του, πεθαίνοντας, καὶ τοὺς ἐχθροὺς του!

Καὶ τότε, ἐνῶ ὅλοι περιμένουν νὰ δεχτοῦν τὰ καυτὰ βόλια τοῦ αὐτομάτου στὸ κορμί τους, μιὰ σιλουέττα ταξιδεύει στὸ ἀέρα ἀπὸ τ' ἀριστερὰ τοῦ χώλ τοῦ υπογείου. Εἶναι ὁ Σαῖτας, ποὺ ἔχει μείνει στὸ χώλ. Τὸ ἀγνόησε, ποὺ ὁ Σπίθας ἀποκαλεῖ μικρὸ ὑπεράνθρωπο, σκίζει σὰν πουλὶ τὸν ἀέρα καὶ πηγαίνει καὶ πέφτει πάνω στὸν ἀξιωματικὸ μὲ τὸ αὐτόματο, ἀκριβῶς τὴ στιγμή, ποὺ αὐτὸς πιέζει τὴ σκανδάλη. Πέφτει πάνω στὸν ἀξιωματικὸ τοῦ Χίτλερ καὶ κυλάει μαζί του πρὸς τὸ πέρα. Ἡ κἀννη τοῦ αὐτομάτου στρέφεται πρὸς τὸ ταῖσάνι καὶ τὸ γαζώνει μὲ σφαῖρες. Ἐπειτα ἡ γροθιά τοῦ Σαῖτα προσγειώνεται στὸ κεφάλι του καὶ ὁ Γερμανὸς χάνει τὶς αἰσθήσεις του.

Ὁ Γιῶργος λέει:

— Σαῖτα μᾶς γλύτωσε ἀπὸ βέθαιο θάνατο! Παιδιά, ὅλοι ἐπάνω! Γρήγορα!

Ἀνεβαίνουν τὴ σκάλα καὶ βγαίνουν στὸ χώλ. Τὸ κτίριο εἶναι τώρα στὰ χέρια τῶν πατριωτῶν. Οἱ Γερμανοὶ ἔχουν ἄλλοι ἐξοντωθῇ καὶ ἄλλοι αἰχμαλωτισθῇ. Ὁ Γιῶργος διατάζει.

— Θὰ ἀποσυρθοῦμε ἀμέσως! Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ φτάσουν ἐνισχύσεις τῶν Γερμανῶν καὶ δὲν πρέπει νὰ μᾶς θροῦν ἐδῶ! Ὅλοι ἐξω!

Βγαίνουν από τὸ κτίριο τοῦ γερμανικοῦ φρουραρχείου καὶ σκορπίζουν μέσα στὴ νύχτα σὲ μικρὲς ομάδες, σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιο τοῦ Γιῶργου.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, ὁ Γιῶργος, οἱ φίλοι του καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν πατριωτῶν τῆς Κορίνθου, ὁ Παῦλος, ποὺ ἡ μητέρα του πέθανε τόσο ἡρωϊκά, κουβεντιάζουν καθισμένοι γύρω ἀπὸ ἕνα τραπέζι, μέσα σ' ἕνα σπῆλι τῆς Κορίνθου. Ὁ Γιῶργος λέει:

— Ὑπάρχει ἕνας κίνδυνος. Νὰ ξεσπάσουν οἱ Γερμανοὶ στὸν ἄμαχο πληθυσμὸ! Νὰ συλλάβουν ἀμήρους καὶ νὰ τοὺς ἐκτελέσουν! Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ προλάβουμε ἢ νὰ τὸ ματαιώσουμε... Πῶς ὁμως; Θὰ μπορούσαμε νὰ προσπαθήσουμε νὰ αἰχμαλωτίσουμε κι' ἐμεῖς Γερμανοὺς καὶ νὰ ἀπειλήσουμε ὅτι θὰ τοὺς ἐκτελέσουμε, ἂν ἐκτελέσουν "Ἕλληνες! "Ἐχουμε στὰ χέρια μας δέκα αἰχμαλώτους ἀπὸ τὴν ἐπίθεση κατὰ τοῦ φρουραρχείου. Δὲν ἀκοῦν ὅμως... Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συλλάβουμε αἰχμαλώτους ὅταν ὅλες οἱ Γερμανικὲς μονάδες τῆς Κορίνθου εἶναι σὲ συναγερμὸ, ἐξ αἰτίας τῆς ἐπιθέσεώς μας...

Ὁ Παῦλος λέει.

— Ὁ Γερμανὸς φρούραρχος τῆς Κορίνθου, ἔχει ἐδῶ ὅλη τὴν οἰκογένειά του, τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ δύο του παιδιά. Ἄν κατορθώσουμε

νὰ αἰχμαλωτίσουμε τὸν ἴδιο καὶ τὴν οἰκογένειά του καί...

— Ὅχι! τὸν διακόπτει ὁ Γιῶργος. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κάνουμε κάτι τέτοιο! Δὲν μπορούμε νὰ αἰχμαλωτίσουμε παιδιά! Βέβαια οἱ Γερμανοὶ συλλαμβάνουν καὶ ἐκτελοῦν γυναῖκες καὶ παιδιά, ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν μπορούμε νὰ γίνουμε ὅμοιοι τοὺς! Ἀλλωστε ἂν ἐκτελέσουν τοὺς ἀμήρους ποὺ θὰ συλλάβουν οἱ Γερμανοί, θὰ ἐκτελέσουμε κι' ἐμεῖς τὴ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά τοῦ φρούραρχου; Ὅχι, βέβαια. Ἐπομένως κάτι ἄλλο πρέπει νὰ σκεφτοῦμε...

Μένει γιὰ μερικὲς στιγμὲς σκεπτικὸς. Ἐπειτα, μὲ σιγανὴ ἀλλὰ σταθερὴ φωνή, λέει:

— Πρέπει νὰ μπλοφάρουμε! Θὰ τὰ παίξουμε ὅλα γιὰ ὅλο! Θὰ πάω νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν Γερμανὸ φρούραρχο!

Ὁ Παῦλος τὸν κυττάζει μὲ γουρλωμένα μάτια. Ὁ Σπίθας κάνει.

— Μανούλα μου! Τοῦστρίψε τοῦ Γιῶργου!

Ἡ Κατερίνα μουρμουρίζει:

— Θεέ μου! Αὐτὸ ποὺ θέλεις νὰ κάνης Γιῶργο, ἰσοδυναμεῖ μὲ αὐτοκτονία!

— Θὰ πάρω ὅλα τὰ μέτρα, Κατερίνα! Ποῦ εἶναι τὸ σπῆλι τοῦ φρούραρχου, Παῦλο;

— Τρία τετράγωνα ἀπὸ τὸ σπῆλι αὐτό. Θὰ σοῦ τὸ δεί-

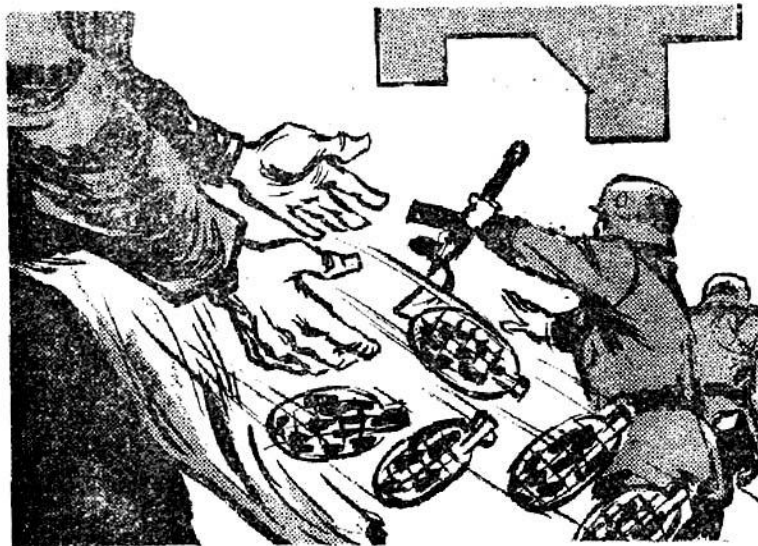
«Ώ, Νομίζω όμως ότι δεν πρέπει να κάνης κάτι τέτοιο, Παιδί - Φάντασμα! Θά...

— «Αφησέ με να κάνω αυτό που ξέρω! Λέει το Έλλη-νόπουλο. Πιστεύω ότι θα καταφέρω να πείσω τον φρούραρχο ότι, για το ίδιο του το συμφέρον δεν πρέπει να κάνει έκτελέσεις Έλλήνων. Θά πάω να τον επισκεφθώ, όταν επιστρέψη στο σπίτι του από το φρουραρχείο όπου σίγουρα θα βρίσκεται τώρα, για να δῇ τι έγινε με την επίθεσή μας. Ή μάλλον, θα πάω στο σπίτι του ναρίτερα και θα τον περιμένω.

— Γιώργο, λέει η Κατερίνα, θάρρουμε κι' εμείς μαζί σου.

— «Όχι! Πρέπει να δράσω μόνος για να έχω ελευθερία κινήσεων. Ή παρουσία πολλών θα προκαλούσε πιδ εύκολα την προσοχή των Γερμανών. Περίγραφέ μου το σπίτι του Γερμανού φρούραρχου, Παύλο...

Ο άρχηγός των πατριωτών της Κορίνθου του περιγράφει το κτίριο. «Επειτα, τηλεφωνεί σε κάποιον που έμενε στο σπίτι αυτό πριν από την κατοχή και παίρνει περισσότερες λεπτομέρειες.

Οί Γερμανοί κυριεύονται από πανικό!

Μιά τρομακτική έκρηξις έπακολουθει!

Σάν φάντασμα

ΕΝΑ ΤΕΤΑΡΤΟ της ώρας αργότερα, τὸ Παιδί - Φάντασμα πλησιάζει βαδίζοντας μέσα στὸ σκοτάδι τῶν δρόμων τῆς Κορίνθου, σ' ἓνα κτίριο. Εἶναι μιὰ δυώροφη μονοκατοικία, ποὺ ἔχει στὸ ἓνα τῆς πλευρὰ ἓνα περιποιημένο κήπο. Μπροστὰ στὴν καγκελόπορτα, στέκεται ἓνας Γερμανὸς φρουρός, μ' ἓνα αὐτόματο στὴν ἀγκαλιά.

Ὁ Γιώργος κάνει τὸ γύρο τοῦ τετραγώνου καὶ πλησιάζει ἀπὸ τὸ πίσω μέρος. Τὸ

σπίτι τοῦ φρουράρχου συνορεύει στὸ πίσω μέρος του μὲ τὴν αὐλὴ ἑνὸς ἄλλου σπιτιοῦ, ποὺ ἔχει τὴν πρόσοψή του στὸν πίσω δρόμο. Ὁ Γιώργος χώνεται ἀθόρυβα στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ αὐτοῦ τὴν διασχίζει χωρὶς νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴ τῶν ἐνοικῶν τοῦ σπιτιοῦ καὶ φτάνει στὸν τοῖχο τῆς αὐλῆς τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Γερμανοῦ. Ἐκεῖ προσέχει ὅτι στὴ ράχη τοῦ τοίχου ὑπάρχουν συρματοπλέγματα ἀγκλωθτά! Ὁ Γιώργος διατάζει. Δὲν ἀνοικνεῖται τὰ συρματοπλέγματα αὐτὰ νὰ διοχετεύουν ἡλεκτρικὸ ρεῦμα...

Τὸ Παῖδι - Φάντασμα μένει ἀσάλευτο γιὰ μερικὲς στιγμὲς "Ἐπειτα, παίρνει μιὰ ἀπόφαση. Πλησιάζει στὴν ἐξωτερικὴ σκάλια τοῦ ἄλλου σπιτιοῦ, τὴν ἀνεβαίνει ἀθόρυβα καὶ θρίσκεται στὴν ταρτίτσα. Πλησιάζει στὸ πεζοῦλι τῆς καὶ κυττάζει κάτω μὲ προφυλάξεις. Τὰ μάτια του, ποὺ εἶναι προικισμένα μὲ τὴν ὑπερφυστικὴ ἱκανότητα νὰ βλέπουν καθαρά τὴ νύχτα σὰν τὰ μάτια τῆς κουκουβάγιας καὶ τῶν ἄλλων νυχτόβιων πουλιῶν καὶ ζώων, διακρίνουν τὰ πάντα μέσα στὸ κῆπο τοῦ Γερμανοῦ. Κανένας φρουρός δὲν εἶναι ἐκεῖ μέσα.

Κατεβαίνει πάλι κάτω, καὶ γιὰ νὰ θεβαιωθῇ ἂν τὸ συρματόπλεγμα εἶναι ἠλεκτροφόρο, ψάχνει, θρίσκει ἕνα κομμάτι σύρμα καὶ τὸ πετάει ψηλά. Τὸ σύρμα πηγαίνει καὶ μπλέκεται στὸ συρματόπλεγμα. Δὲν συμβαίνει τίποτε. Κοιμῶν σπύθα δὲν ἔρχεται νὰ ἀποδείξῃ ὅτι τὸ συρματόπλεγμα εἶναι ἠλεκτροφόρο.

Τὸ Παιδί - Φάντασμα ποὺ τὸ κορμί του εἶναι ἀφάνταστα γυμνασμένο, σκαρφαλώνει στὸν τοῖχο, μὲ τὴ θοήθεια μερικῶν σχεδὸν ἀδιόρατων προεχούων φτάνει στὴ ράχη του, καταφέρνει νὰ ποτήσῃ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ σύρματα, χωρὶς νὰ ἀγκιστρωθῇ στὰ ἀγκάθια τοὺς καί, τέλος, μ' ἕνα μικρὸ πῆδημα περνάει πάνω ἀπὸ τὸ συρματόπλε-

γμα καὶ πέφτει ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά.

Πέφτει μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω ἀλλὰ στὰ μισὰ τῆς πτώσεώς του, παίρνει μιὰ στροφή γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτό του καὶ προσγειώνεται μὲ τὰ πόδια. Προσγειώνεται τόσο ἐπιδέξια καὶ τόσο ἀπαλά, ὥστε δὲ χάνει τὴν ἰσορροπία του. Μένει ἐκεῖ, μὲ τὰ γόνατα μισολυγισμένα, μὲ ὅλες του τίς αἰσθήσεις σ' ἐπιφυλακῇ, κυττάζοντας ὁλόγυρα. Τίποτε. Κανένας δὲν ἔχει ἀντιληφθῇ αὐτὸ ποὺ συνέβη.

Μὲ ἀθόρυβα βήματα προσχωρεῖ πρὸς τὸ σπῆτι. Πλησιάζει στὴν κουζίνα καὶ κυττάζει ἀπὸ τὸ παράθυρό τῆς μὲ προφυλάξεις. Μιὰ ξανθὴ γυναῖκα καὶ δύο παιδιὰ ἡλικίας δώδεκα καὶ δεκαπέντε χρονῶν τρῶνε καθισμένοι γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι. Εἶναι ἡ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ Γερμανοῦ φρουραρχοῦ. Ξαφνικά, τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ λέει.

— Γιατί ἔφυγε ξαφνικά ὁ μπαμπάς; Τί συνέβη;

— Κάτι κακούργοι, παιδί μου, ἀπαντᾷ ἡ μητέρα, θέλησαν νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τοῦ φρουραρχοῦ! Καὶ ὁ μπαμπάς πηγαίνει νὰ τοὺς τιμωρήσῃ!

— Θὰ τοὺς κρεμάσουν, μάμ, ἢ θὰ τοὺς τουφεκίσουν; ρωτᾷ τὸ ἄλλο παιδί. Πρέπει νὰ τοὺς σκοτώσουν τοὺς κακούργους ποὺ θέλουν νὰ κάνουν τὴ Γερμανία νὰ χάσῃ

τὸν πόλεμο! Ἀνυπομονῶ νὰ μεγαλώσω γιὰ νὰ πολεμήσω κι' ἐγώ! Χάιλ Χίτλερ!

— Χάιλ Χίτλερ! κάνει καὶ ὁ ἀδελφός του.

Ἡ ψυχὴ τοῦ Γιώργου σφίγγεται. Τὸ καθιστῶς τοῦ Χίτλερ ἔχει διασφθερίζει ἀκόμη καὶ τὴν ψυχὴ τῶν μικρῶν παιδιῶν!

Ἀποτραβιέται ἀπὸ τὸ παράθυρο. Λίγο πὺρ πέρα, στὴ δεξιὰ πλευρὰ τοῦ σπιτιοῦ, στὸ ἐπάνω πάτωμα, εἶναι ἓνα μπαλκόνι. Τὸ μπαλκόνι αὐτό, ἀνήκει σ' ἓνα δωμάτιο ποὺ σύμφωνα μὲ τίς πληροφορίες ποὺ ἔχει πάρει ὁ Γιώργος, εἶναι τὸ γραφεῖο τοῦ σπιτιοῦ.

Τὸ Ἑλληνόπουλο δὲ χάνει οὔτε στιγμή. Ξετυλίγει ἀπὸ τὴ μέση του ἓνα πολὺ λεπτὸ καὶ πολὺ γερὸ σκοινί. Στὴν ἄκρη του ἔχει ἓνα σιδερένιο γάντζο ποὺ ἔχει ἐπένδυση ἀπὸ καουτσούκ γιὰ νὰ μὴν κάνη θόρυβο.

Πετάει τὸν γάντζο πρὸς τὰ πάνω καὶ αὐτὸς παρασύροντας πίσω του τὸ σκοινί, πηγαίνει καὶ ἀγκιστρώνεται στὰ κάγκελα τοῦ μπαλκονιοῦ. Ὁ Γιώργος τὸ τραβάει θασθαίωνεται ὅτι ἔχει πιᾶσει γερά καὶ ἀκαρφαλῶνει γοργά. Μερικὲς στιγμὲς ἀργότερα, θρῖσκειται πάνω στὸ μπαλκόνι. Μαζεύει τὸ σκοινί, τὸ ἀφήνει χάμω στὸ μπαλκόνι καὶ γυρίζει στὴν πόρτα.

Εὐτυχῶς ὁ καιρὸς εἶναι καλὸς καὶ ἡ μπαλκονόπορτα εἶναι ἀνοιχτή. Τὴν ἔχουν

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ, φυσική, χημεία παραδίδονται πορὰ φοιτητοῦ μὲ ἄριστον μεταδοτικὸν καὶ μεγάλη ὑπομονή, εἰς μαθητὰς Γυμνασίου καὶ Λυκείου κατ' οἶκον καὶ ἐν οἴκῳ. Πέντε (5) μαθήματα δοκιμαστικὰ ἄνευ ἀμοιβῆς.

Τηλεφ. 934.724

«κουφώσει» μόνο, χωρὶς νὰ τὴν συρτώσουν.

Ὁ Γιώργος τὴν ἀνοίγει, μπαίνει καὶ τὴν ξανοικκλίνει πίσω του. Βρίσκεται μέσα σ' ἓνα κατασκότεινο δωμάτιο, ἀλλὰ τὸ σκοτάδι δὲν εἶναι ἐμπόδιο γιὰ τὰ μάτια του. Βλέπει καθαρά, ὅτι θρῖσκειται σ' ἓνα γραφεῖο. Στὸ γραφεῖο τοῦ Γερμανοῦ φρούραρχου. Χαμογελάει ἀπὸ ἱκανοποίηση. Ὅλα ἔχουν πᾶει καλὰ ὡς τώρα. Δὲν ἔχει πιά, παρὰ νὰ περιμένῃ τὴν ἐπιστροφή τοῦ Γερμανοῦ.

Κάθεται σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ περιμένει...

Τὸ χτύπημα

ΜΙΣΗ ὥρα ἀργότερα, ἀκούει τὴ μηχανὴ ἑνὸς αὐτοκινήτου, ποὺ σταματᾷ ἐπὶ τὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ. Πηγαίνει ἐπὶ τὴν μπαλκονόπορτα, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ δῇ ἀπὸ ἐκεῖ τὸ δρόμο. Κάθεται πάλι καὶ περιμένει. Τέλος, ἀκούει θήματα ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο

τοῦ γραφείου. Μὲ γοργὰς κινήσεις, πηγαίνει καὶ κρύβεται π'σὼ ἀπὸ ἑνα ἔπιπλο. Ἀπὸ ἐκεῖ, μπορεῖ νὰ ἀκούῃ καὶ νὰ βλέπῃ χωρὶς νὰ τὸν βλέπουν οἱ ἄλλοι.

Ἡ πόρτα ἀνοίγει, τὸ φῶς ἀνάβει καὶ ἕνας συνταγματάρχης τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ μπαίνει. Μαζί του μπαίνει καὶ ἡ γυναῖκα, ποὺ ὁ Γιώργος εἶδε στὴν κουζίνα.

— Καληνύχτα, ἀγαπητή μου, λέει ὁ συνταγματάρχης. Ἔχω ἐργασία ἀπόψε. Οἱ καταραμένοι οἱ Ἕλληνες πατριῶτες μᾶς ἔκαναν μεγάλη καταστροφή. Σκότωσαν ἀρκετοὺς δικούς μας καὶ ἐλευθέρωσαν τοὺς αἰχμαλώτους ποὺ εἶχαμε ἀπὸ φρουραρχεῖο. Πρέπει ἀπόψε νὰ ξεδιαλέξω ἀπὸ τοὺς καταλόγους ποὺ ἔχω ἐδῶ, τοὺς κατοίκους τῆς Κορίνθου ποὺ θὰ ἐκτελεσθοῦν σὲ ἀντίποινα.

— Θεέ μου! κάνει ἡ γυναῖκα. Πάλι αἷμα θὰ χυθῇ. Πάλι θὰ κλάψουν γυναῖκες καὶ μητέρες! Σὲ παρακαλῶ Ἀλφρεντ, νὰ μὴ διαπάξης ἐκτελέσεις! Ἀλλωστε, μπορεῖ ἡ ἐπίθεση νὰ μὴν ἔγινε ἀπὸ κατοίκους τῆς Κορίνθου. Μπορεῖ νὰ ἦρθαν ἀπὸ ἄλλου.

— Δὲν ἔχει σημασία! τὴν διακόπτει ὁ Γερμανὸς φρούραρχος. Ἕλληνες ἔκαναν τὴν ἐπίθεσι, Ἕλληνες θὰ ἐκτελεσθοῦν. Διακόσιτοι κάτοικοι τῆς Κορίνθου θὰ πληρώσουν αὔριο τὸ πρωῒ μὲ τὴ ζωὴ τους αὐτὸ ποὺ ἔγινε ἀ-

πόψε! Πήγαvine νὰ κοιμηθῇς ἀγαπητή μου, καὶ ἄφησε νὰ κάνω τὸ καθήκον μου πρὸς τὴν Γερμανία καὶ τὸν Χίτλερ.

Ἡ γυναῖκα ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους τῆς, γυρίζει καὶ φεύγει, κλείνοντας πίσω τῆς τὴν πόρτα. Ὁ φρούραρχος κάθεται στὸ τραπέζι του, θγάζει ἀπὸ ἕνα συρτάρι ἕναν κατάλογο ὀνομάτων ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλὰ φύλλα καὶ ἀρχίζει νὰ τὸν μελετᾷ.

Ξαφνικά, μιὰ φωνὴ λέει.

— Μορῶ νὰ σᾶς βοηθήσω, κύριε φρούραρχε;

Ὁ Γερμανὸς σηκώνει ξαφνιασμένος τὸ κεφάλι του καὶ ἀντικρύζει μπροστά του ἕνα παιδί, ποὺ στέκεται ἐκεῖ χαμογελαστό, μ' ἕνα πιστόλι στὸ χέρι. Κάτι στὸ χαμόγελο καὶ στὴ στάση τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ δείχνει ὅτι δὲν ἀστειεύεται, ὅτι εἶναι ἔτοιμο νὰ χρησιμοποιοῦν τὸ ὄπλο του στὴν παραμικρὴ ὑποπτὴ κίνηση τοῦ Γερμανοῦ. Ὁ Γιώργος μὲ ἡρεμὴ φωνή, συνεχίζει.

— Ἄν δυσκολεύεσαι νὰ ἐτοιμάσεις τὸν κατάλογο τῶν ἀνθρώπων ποὺ θὰ ἐκτελεσθοῦν αὔριο τὸ πρωῒ, μπορῶ ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ μερικὰ ὀνόματα. Γράφε. Γερμανὸς φρούραρχος, ἡ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιὰ του, θὰ εἶναι οἱ πρῶτοι ποὺ θὰ ἐκτελεσθοῦν.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Γερμανοῦ γίνεται χλωμὸ σὰν νεκροῦ. Τραυλίζει:

— Ποιός... ποιός είσαι;
Τι... τι θέλεις;

— Θά σου πῶ ἔπειτα ποιός είμαι καί τι θέλω. Προηγούμενως, ὅμως, ἀκουσέ με μέ προσοχή. Καί ἔχε τὸ νοῦ σου, ὅτι στήν παραμικρή ἀπότομη κίνησή σου θά πυροβολήσω! Ἀπόψε...

— Μιά στιγμὴ, κάνει ὁ Γερμανός. Πῶς μπόρεσες καί μῆγκες στὸ σπίτι μου, χωρὶς νὰ σέ ἀντιληφθοῦν οἱ φρουροί;

— Θά σου τὸ πῶ κι' αὐτὸ ἔπειτα. Ἀπόψε, ἔφτασαν στήν Κόρινθο μέ ἀεροπλάνο ἀπεσταλμένοι τοῦ Συμμαχικοῦ Στρατηγεῖου μέ τὴν ἐντολὴ νὰ ἐλευθερώσουν τοὺς αἰχμάλωτους ἀρχηγούς τῶν πατριωτῶν τῇ Πελοποννήσου. Ἐκτελέσαμε τὴν ἐντολὴ καί ἐλευθερώσαμε τοὺς αἰχμάλωτους. Μάθουμε, ὅμως, ἔπειτα, ὅτι ἐσκόπευες νὰ κάνης ἐκτελέσεις μέ κατοίκους τῆς Κορίνθου. Δὲν πρέπει νὰ τὸ κάνης αὐτό! Δὲν ἔχουν ἀναμικθῇ καθόλου!

— Δὲν ἔχει σημασία, ἀπαντᾷ ὁ φρουράρχος. Κάποιοι πρέπει νὰ τιμωρηθοῦν γι' αὐτὸ ποὺ ἔγινε. Ἕλληνες ἦσαν ἐκεῖνοι ποὺ ἔκαναν τὴν ἐπίθεση. Ἕλληνες εἶναι κι' ἐκεῖνοι ποὺ θά ἐκτελεστούν.

— Πολὺ σωστά, λέει ὁ Γιωργός! Μὲ τὴν ἴδια λογικὴ λοιπόν, Γερμανὸς εἶσαι ἐσὺ ποὺ θά διατάξης τὴν ἐκτέλεσή τους, Γερμανοὶ εἶναι καί τὰ παιδιὰ σου, ποὺ θά

πληρώσουν τὸ ἐγκλημά σου!

Ὁ Γερμανὸς φρουράρχος γουρλώνει τὰ μάτια του.

— Τι... τι εἶπες; τραυλίζει. Τὰ... πα'ιδιά μου; Τι σχέση ἔχουν τὰ παιδιὰ μου μ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία;

— Θά αἰγισλωτίσουμε καί θά ἐκτελέσουμε ἐσένα καί τὰ παιδιὰ σου, ἀπαντᾷ ὁ Γιωργός μέ τὴν ἴδια πάντοτε ἡρεμία. Ἐσὺ θέλεις νὰ δολοφονήσης ἀθώους ἀνθρώπους γιὰ κάτι ποὺ διέπραξαν ἄλλοι, ἀγνωστοὶ τοὺς ἀνθρώποι καί σοῦ φαίνεται παράξενο ποὺ ἐμεῖς, ἐφαρμόζοντας τὴ δική σου μέθοδο, θά ἐκτελέσουμε τὰ παιδιὰ σου γιὰ τὸ ἐγκλημα ποὺ θά διαπράξῃ ὁ πατέρας τους;

Ὁ Γιωργός σωπαίνει, περμιένοντας ἀπάντηση ἀπὸ τὸ Γερμανό. Καθὼς ὅμως αὐτὸς μένει σιωπηλός, μέ τὰ χεῖρα καί τίς γροθιές σφιγμένα, τὸ Ἑλληνόπουλο συνεχίζει.

— Μὴν ἐλπίζης ὅτι θά μπορέσης νὰ ἀπομακρύνῃς ἀπὸ τὴν Κόρινθο τὰ παιδιὰ σου, νὰ νὰ τὰ σώσης. Θά τὰ θοοῦμε ἀκόμη καί στήν ἴδια τῇ Γερμανίᾳ. Καί, γιὰ νὰ μὴ νομίσῃς ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι μία μπλόφα, θά σοῦ ἀποκαλύψω ποιός είμαι. Θά καταλάβῃς τότε ὅτι μιλῶ σοβαρά!

— Ποιός εἶσαι;

— Ἐχεις ἀσφαλῶς ἀκούσει γιὰ τὸ Παιδί - Φάντα-

σμα, Ξ;

Ὁ Γερμανὸς γουρλώνει
πάλι τὰ μάτια του.

— Τό... τὸ Παιδί - Φάντα-
σμα! κάνει, Νά! Τώρα σὲ
ἀναγνωρίζω ἀπὸ φωτογρα-
φίες σου! Μὴ μοῦ τὸ κάνης
αὐτὸ τὸ κακὸ, Παιδί - Φάν-
τασμα! Μὴ μοῦ...

Ὁ Γ. ὦργος δὲν τὸν ἀκούει

πιά. Κάτι σκληρὸ τὸν ἔχει
χιτυπήσει ξαφνικὰ μὲ δύναμη
στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφα-
λιοῦ. Χάνει τίς αἰσθήσεις
του. Μιά στιγμή πρὶν πέση
στὴν ἀβυσσο τῆς λιποθυμίας,
ἀκούει τὴ φωνὴ τοῦ φρούραρ
χου νὰ λέη:

— Μπράβο, Χάνς! Τὰ κα-
τάφερες σπουδαῖα!

Τ Ε Λ Ο Σ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις

Συγγραφεὺς: ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

Τὸ καλύτερο περιοδικὸ αὐτοτελῶν
περιπετειῶν πολέμου καὶ κατοχῆς,
κατασκοπείας καὶ δράσεως!

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ ΜΑΣ

✶ ΝΙΚΟ ΑΝΑΤΟΛΙΤΗ. "Άργος. Σου έστειλα τόν τόμο 4 του "Υπερσυνθρόπου. Χαιρετισμούς στους φίλους μας. ✶ ΗΛΙΑ ΚΑΣΙΒΕΛΛΗ, Πάλλη Όρεσιτιάδος: Χάρηκα πολύ με τό διορφο γράμμα σου, και με συγκινεί ιδιαίτερα πού έχω αναγνώστες σε όλες τις περιοχές της Ελλάδος. Για τό θέμα της προμηθείας τών τευχών είναι πολύ εύκολο. Η μία περίπτωση είναι να έγγραφής συνδρομητής, και ή άλλη να μου στέλνης επιστολή στην οποία θα μου ζητάς ώρισμένα τεύχη. Για όλα αυτά θα πρέπει να μου στέλνης την αξία τους σε γραμματόσημα καινούργια. ✶ ΛΟΥΪΖΟ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ, Λάρνακα Κύπρου: Σου έστειλα τόν τόμο. Για τους φίλους μας πού χάθηκαν δέν μπορούσα να γράψω παρά αυτό πού έσυνέη. Τό ίδιο στενοχωρήθηκαν ο Γιώργος ή Κατερίνα και ο Σπίθας, ο οποίος από τότε χρειάζεται διπλές μερίδες για να του φύγει ή στενωχώρα! Στην έρώτησή σου άν τρώη περισσότερο τό χειμώνα ή τό καλοκαίρι σου άπαντώ ότι τό στομάχι του Σπίθα δέν γνωρίζει εποχές! Αυτές τις μέρες θα φύγω σε περιοδεία στη Μακεδονία και "Ηπειρο. "Απ' ό,τι μαθαίνουμε όμως έχει κακοκαιρία και ο Σπίθας φοβάται μήν άποκλεισθού με στα χιόνια χωρίς φαγητά, και τί θα γίνουμε. Εύτυχός στον Κορυβαλλό της Πίνδου έχουμε φίλους τους όποιους είδοποιήσαμε να έφοδιασθούν με τις απαραίτητες ποσότητες τροφίμων. Όταν έπιστρέψουμε θα σάς γράψω τις έντυπώσεις μας. ✶ ΕΥΑΓΓΕΛΟ ΠΟΛΙΤΗ, Σόρων: Σου έστειλα τά τεύχη. Εύχαριστώ για τις εδχές σου. Χαιρετισμούς στα παιδιά. ✶ ΔΗΜΗΤΡΗ ΤΟΜΑΡΑ, Πάτρας: Καλώς ήλθες στον κύκλο τών αναγνωστών μας. "Ο Μικρός "Ηρως από την ήμέρα πού έξεδόθη, τόν Φεβρουάριο του 1953 μέχρι σήμερα έκυκλοφόρησε σε 18 έκατομμύρια αντίτυπα! Δέν υπάρχει γωνιά της Ελλάδος

και μέρος της Γης πού να κατοικούν Έλληνες πού να μήν διαβάζεται ο Μικρός "Ηρως. Άγαπήθηκε από τά ελληνικά νεύτα όσο κανένα άλλο άνάγνωσμα, και γιατους πού μεγάλωσαν παρέμενε ή ώραιότερη άνάμνησι περιπετειών! Πουθενά στον κόσμο δέν έκδίδεται άνάγνωσμα για παιδιά με τέτοιο θέμα, οι δέ ξένοι μακαρίζουν τά Έλληνόπουλα πού έχουν την ικανοποίησι να διαβάζουν τόν Μικρό "Ηρως. Οι άναγνώστες του Μικρού "Ηρως πληθύνονται μέρα με τί μέρα κι αυτό με γεμίζει ένθουσιασμό και ικανοποίησι γιατί και αυτές έπρεπε να διαβάζουν τό αγαπημένο σας περιοδικό. Τά γράμματα άγάπης και θαυμασμού πού μου στέλνουν δείχνουν ότι έρισκόμαστε σε καλό δρόμο. Δέν πρέπει να ύπάρχη Έλληνόπουλο πού να μη διαβάξη τό Μικρό "Ηρως. ✶ ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΥ, Άνω Πατήσια: Χάρηκα πολύ με τό διορφο γράμμα σου. Αεπιμέρειες για την ηλικία τών Μικρών "Ηρώων θα πληροφορηθής διαβάζοντας τά πρώτα τεύχη του Μικρού "Ηρως. Επίσης και τό πώς γνωρίσθηκαν. "Ο Σπίθας έφαγε τό καταπέτασμα σε σημείο τέτοιο πού από τη βαρυστομαχία έπεσε σε λήθαργο 2 μέρες, και σκεφθήκαμε με χαρά ότι μπορεί να ήταν και χειμερία νάρκη. Σκέψου, θα γλυτώναμε τη φασαρία του τουλάχιστον για δυο μήνες. Δυστυχώς όχι μόνον αυτό δέν έγινε, αλλά είμαστε υποχρεωμένοι να τόν πάρουμε μαζί μας και στην περιοδεία μας στη Βόρεια Ελλάδα και "Ηπειρο. Υποσχέθηκα πάντως να σάς γράψω τις έντυπώσεις μου. Τά προηγούμενα τεύχη του Μικρού "Ηρως, πωλούνται στα γραφεία μας Λέκκα 22, Σύνταγμα και άν δυσκολεύσαι να έλθης, μπορείς να μάς γράψης έπιστολή στέλνοντας 1.60 για κάθε τεύχος, σε γραμματόσημα καινούργια. Χαιρετισμούς στους φίλους μας.

ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

Ο Μ Ι Κ Ρ Ο Σ Η Ρ Ω Σ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ

Έτος 14ον — Τόμος 91 — Άριθ. τεύχους 726 — Δρχ. 2
Γραφεία: Λέκκα 22 Άθήναι (125), Τηλέφωνον 228.983

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21,
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ/ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλείου, Ταταούλων 27, Ν. Σμύρνη.
Έπιστολαί, έπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

Συνδρομαί έσωτερικοῦ:		Συνδρομαί έξωτερικοῦ:	
Έτησίαι	δρχ. 100	Έτησίαι	δολλάρια 4
Έξάμηνος	» 55	Έξάμηνος	» 2

Στὸ ἐπόμενο τεῦχος, τὸ 727, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχό-
μενη ἐβδομάδα μετὸν τίτλο

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΘΟΣ

τὰ Έλληνόπουλα κάνουν ἓνα τρομερὸ λάθος καὶ αὐτὸ· τὰ
φέρνει φάτσα μετὰ φάτσα μετὸν ἴδιο τὸν χάρο! Θὰ χάσῃ
πολλὰ ὅποιοι χάσῃ τὸ τεῦχος 727! Εἶναι σωστὸ ὑπερτεῦ-
χος!

ΜΟΛΙΣ ΛΟΙΠΟΝ ΒΓΑΛΟΥΝ
ΑΡΚΕΤΟ ΣΟΥΜΠΑΤΟΝΙΟΥΜ...
ΘΑ ΠΥΡΟΔΟΤΗΣΟΥΝ ΕΝΑ ΝΕΟ
ΟΠΛΟ ΤΟΥΣ ΠΟΥ ΘΑ ΑΝΑΓΚΑ-
ΣΗ ΤΗΝ ΓΗ ΝΑ ΠΡΟΔΟΘΗ ΣΤΟΝ
ΠΛΑΝΗΤΗ ΕΡΜΗ!

ΚΑΙ ΚΑΝΕΙΣ ΣΤΗΝ
ΓΗ ΔΕΝ ΞΕΡΕΙ ΤΙ-
ΠΟΤΑ, ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ
ΕΜΑΣ ΕΔΩ!
ΑΚΟΥΣΤΕ... ΕΧΩ
ΜΙΑ ΙΔΕΑ!

ΜΗ ΠΡΟΣΟΑΤΣΕΣΘΕ ΝΑ ΞΕΧΑΣΕΙ ΟΤΙ ΟΙ ΞΕΝΟΙ
ΗΣΑΝ ΤΗΛΕΠΑΘΗΤΙΚΟΙ. ΚΑΙ ΜΠΟΡΕΣΟΥΝ ΝΑ
ΔΙΑΒΑΣΟΥΝ ΤΗΝ ΣΚΕΨΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΓΚΕΦΑΛΟ
ΣΟΥ;

ΕΑΝ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΤΟ ΣΚΑΣΟΥΜΕ,
ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ ΟΜΩΣ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΧΑΛΑ-
ΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΜΗΧΑΝΕΣ ΤΟΥ ΠΛΟΙΟΥ ΤΟΥΣ!

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΟΥΣ
ΣΤΑΜΑΤΗΣΩ!

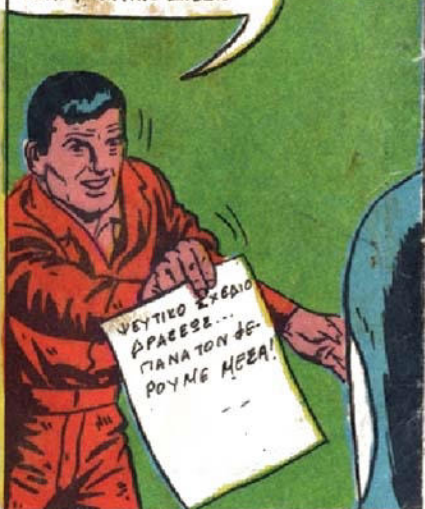
ΟΜΩΣ Ο ΦΡΟΥΡΟΣ ΠΕΦΤΕΙ ΣΕ ΑΠΡΟΒΛΗΤΗ
ΕΝΕΔΡΑ!

ΤΟ ΠΕΡΙΜΕΝΑΜΕ, ΠΑΡΤΕ
ΤΟ ΟΠΛΟ ΤΟΥ

ΚΑΙ ΣΕ ΛΙΓΟ...

ΣΕ ΓΕΛΑΣΑΜΕ! ΕΠΙΤΗΔΕΣ ΣΚΕΦΘΗΚΑ ΝΑ ΧΑΛΑ-
ΣΩ ΤΙΣ ΜΗΧΑΝΕΣ ΕΝΟΤΑΥΤΟΧΡΟΝΟΣ ΕΓΡΑΦΑ
ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ

ΨΕΥΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ
ΦΡΑΣΕΣ...
ΠΑΝΑΤΟΝ ΦΕ-
ΡΟΥΜΕ ΜΕΣΑ!